

LECȚIA 7. SPERANȚA: O PERSPECTIVĂ CORECTĂ ASUPRA VINDECĂRII

Obiective

Studiul acestei lecții te va ajuta:

- Să înțelegi boala și sănătatea în lumina Evangheliei
- Să descrii scopul vindecării dintr-o perspectivă biblică
- Să argumentezi de ce unii oameni sunt vindecați și alții nu
- Să descrii metode de vindecare din Noul Testament
- Să înțelegi rolul rugăciunii în vindecarea incompletă sau completă
- Să apreciezi rolul medicinei în viața creștină

Sala cea mare de dans a hotelului Sheraton din Denver, Colorado, era plină cu 2000 de lideri de Biserici, nerăbdători să vadă o echipă de gimnaști, numită „Break the Barriers” (Rupe barierele). Exact la timp, scena a explodat cu orchestra cea mare cântând „This is my country” (Aceasta este țara mea), în timp ce lumini jucăușe surprindeau tineri îmbrăcați în roșu, alb și albastru scânteietor, sărind, rostogolindu-se și zburând în aer. Unii purtau steaguri ale Americii; alții fluturau panglici colorate deasupra capului. Mărșăluind în cadență, mulți dintre ei cântau, pe când alții foloseau limbajul semnelor. Bucuria și pasiunea lor pentru Dumnezeu și țară inspirau audiența care îi aclamau, părând să nu observe dizabilitățile celor 35 de gimnaști. Un băiețel nevăzător sări prin aer de pe o platformă înaltă pe umerii unui băiat cu autism. Un tânăr cu sindromul Down împingea căruciorul unui copil cu paralizie cerebrală. Observatori adulți îi supravegheau, în timp ce copiii construiau piramide umane. Câțiva băieți mai puternici purtau copii în cărucioare, cu zâmbetul pe buze, deasupra capului. Finalul a înduioșat atmosfera, în timp ce echipa se legăna, mână în mână, cântând „God Bless America” (Dumnezeu binecuvântează America). Ridicându-se în picioare, audiența s-a luat de mâini și s-a alăturat cântecului.

Acei lideri reprezentau sute de biserici în cadrul cărora nu există nici o lucrare a persoanele cu dizabilități, dar multe inimi au fost provocate în acea zi. Provocate să vadă dincolo de limitările fizice sau mentale, în inimile tinerilor creați după înfățișarea lui Dumnezeu, gata să Îl slujească și să Îi aducă glorie. Acei gimnaști au devenit slujitori în dreptul lor, exemplificând adevărul din Filipeni 4:4, „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” Nu vom ști niciodată câte lucrări noi cu persoane cu dizabilități au luat naștere în acea zi, dar știm că au fost rupte bariere.

Creștinii sunt oameni care oferă speranță celor aflați în necaz. Pentru a face asta, avem nevoie de o înțelegere adecvată a bolii și sănătății, în lumina Evangheliei. Unii oameni cu dizabilități sunt rareori bolnavi și ar spune că nu simt nevoia să fie vindecați. Ar putea fi adevărat acest lucru? Alții trec prin proceduri chirurgicale și medicale dureroase, încercând să trăiască o viață

mai sănătoasă. În această lecție vom discuta diferențele și vom defini adevărata vindecare – trup, minte și suflet. De asemenea, vom privi la motivul pentru care unii oameni sunt vindecați, așa cum erau în zilele lui Isus, și de ce alții nu sunt. Vom vedea că rugăciunea este cheia ce ne leagă de Marele Vindecător care reprezintă răspunsul la toate întrebările noastre despre vindecare.

GLORIE

O industrie de marketing multimiliardară promovează produse pentru sănătate și înfrumusețare care promet glorie și realizare personală, dar uită să menționeze valoarea lor temporală. Pe de altă parte, Dumnezeu este glorificat atunci când copiii Lui apelează la El pentru vindecare, în momentele de suferință, întrucât planul Său de sănătate este etern.

Adevărata vindecare este curajul de a trăi, curajul de a suferi și curajul de a muri.

I. Ce spune Biblia despre vindecare

Ai cunoscut vreodată pe cineva care a fost vindecat?

În cultura din ziua de azi, oamenii nu se gândesc automat la Dumnezeul Bibliei atunci când aud această întrebare. Se pun întrebări precum: Ce fel de vindecare – fizică, emoțională sau spirituală? Vindecat, cum – prin medicină, terapie experimentală sau exorcism? Sau poate printr-un pelerinaj religios, prin meditație sau o dietă nouă? O căutare pe internet a cuvântului „vindecare” rezultă 71 milioane de site-uri cu 1.5 milioane dintre ele referindu-se la vreun fel de „vindecare divină”.

Ca și urmași ai lui Hristos, avem nevoie de o singură sursă pentru a crede în vindecare – Sfânta Scriptură. În multe întâmplări relatate, Isus vindecă bărbați și femei cu dizabilități fizice, precum orbi, surzi, paralizii, o mână uscată sau lepră. În șase cazuri, Isus vindecă oameni cu o boală mentală. Există chiar exemple de vindecări în masă în Noul Testament, când Isus vindecă mai mulți oameni. De asemenea, este negată ideea de boală sau dizabilități datorită pedepsei, blestemului sau demonizării.

Teologul George Fox a sumarizat relatările biblice cu privire la vindecare astfel: „Multe lucruri mărețe și minunate au fost înlăptuite de puterea cerească în acele zile: pentru că Domnul a descoperit brațul Său omnipotent și și-a manifestat puterea, spre uimirea multora, virtutea vindecătoare prin care mulți au fost eliberați de mari neputințe.” Totuși, chiar și în lumina Evangheliei, credincioșii pot avea concepții greșite referitor la vindecarea divină și dizabilități.

A. O perspectivă greșită asupra vindecării

Unul dintre cele mai dureroase mituri despre vindecare este concepția că dacă oamenii pur și simplu au destulă credință, vor fi vindecați. Această idee este predicată în multe biserici și a răpit credința a nenumărați credincioși care încă nu au fost vindecați. Perspectiva aceasta consideră că boala este lucrarea Satanei și că Isus a venit să distrugă lucrarea celui rău. Isus a vindecat oameni în timpul vieții Sale și Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Ca urmare, El vindecă și astăzi. Avem promisiunea că orice vom cere în numele lui Isus, vom avea dacă avem credință.

Când este îmbrățișată această concepție falsă, credincioșii experimentează deseori o cădere spiralată înspre disperare. În cartea sa, „*A Step Forward*” (*Un pas înainte*), Joni Eareckson Tada împărtășește sentimentele sale din 1972, în urma unui serviciu de rugăciune când s-a rugat și a primit ungere pentru vindecare. Pe măsură ce săptămânile treceau și nu apărea nici o schimbare în starea ei de sănătate, întrebări supărătoare au început să îi tulbure mintea și inima.

- *M-am rugat rugăciunea credinței – dar nu am experimentat nimic.*
- *Poate o să fie o vindecare treptată – se poate ca Dumnezeu să lucreze așa.*
- *Există păcat în viața mea? Ne-am rugat corect, eu și ceilalți, spunând cuvintele potrivite?*
- *Nu am destulă credință? Ce e în neregulă cu mine, de ce bunătatea lui Dumnezeu nu îmi este arătată?*
- *Trec prin disperare și descurajare deoarece planul lui Dumnezeu nu mă include și pe mine.*
- *Mă simt exclusă din unele biserici și grupuri.*

Această agonie mentală a făcut-o pe Joni să caute mai adânc în Scriptură, unde a descoperit că vindecarea este o călătorie lăuntrică care are mai mult de a face cu inima și sufletul decât cu trupul fizic. În momentele în care Joni s-a simțit la pământ, a învățat că Dumnezeu are puterea să ne scoată din deznădejde, fapt care ne vindecă sufletele.

CITEȘTE: „Speranța este cea mai bună dintre lucruri”, de Joni Eareckson Tada

Ce vrea să spună Joni când vorbește despre a-și lua crucea în fiecare zi?

În povestea lui Joni despre Ron și Beverly, ce fel de vindecare au primit ei?

B. Unde își are loc vindecarea în lumea dizabilității?

Există câteva cuvinte folosite în Noul Testament pentru vindecare fizică și spirituală. Deși uneori e folosit pentru vindecare fizică, „*sozo*” și „*iaomai*” se referă de obicei la vindecare spirituală, care

este cea mai importantă vindecare din Noul Testament. Vindecarea spirituală este salvarea sufletului.

- a. Matei 9:22 – Isus vorbea femeii cu scurgerea de sânge, spunând: „*Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a tămăduit.*” (sozo)
- b. Matei 10:8 – Isus îi trimite pe cei doisprezece ucenici în slujire, dându-le mandatul să „*Vindecați (therapeuo) pe bolnavi*”
- c. Matei 15:31 – Oamenii erau uimiți când vedeau că „*ciungii se însănătoșesc*” (hugiaino)
- d. Efeseni 2:8 – „*Căci prin har ați fost mântuiți...*” (sozo) Contextul se referă aici nu la vindecare fizică, ci la vindecare spirituală. Același lucru se aplică și pentru 1 Petru 2:24, „*prin rănilor Lui ați fost vindecați*” (iaomai).

Găsește liniște când nu există leac

„Vindecări” și „remedieri” sunt termeni folosiți deseori ca sinonime, dar vindecarea are un înțeles mult mai larg decât pur și simplu să remediezi pe cineva. Remedierea poate elimina simptomele, sau chiar boala sau dizabilitatea. Termenul *vindecare* descrie bunăstarea, pacea, confortul sau sprijinul, dar poate să nu presupună și remedierea. Această explicație sună bine pe hârtie, dar ce faci când ești față în față cu părinți care te întrebă „Dacă se roagă atâția oameni pentru fiica noastră, de ce nu o vindecă Dumnezeu pur și simplu?”

Părinții Steve și Melissa Bundy, ai căror fiu are autism și distrofie musculară, s-au luptat cu această întrebare și au descoperit că răspunsul nu vine peste noapte. E un proces de cunoaștere mai bună a lui Dumnezeu și învățare să își aprecieze fiul ca pe un dar unic și perfect de la Dumnezeu.

CITEȘTE: „Copilul meu are nevoie să fie vindecat? Reflecția unui tată”, de Steve Bundy

- Când cineva este „remediat” de o boală sau dizabilitate printr-un miracol, terapie sau medicină, asta înseamnă că a avut loc o „vindecare” adevărată? De ce da sau de ce nu?
- Ce încerca Isus să spună despre vindecare când a citat Isaia 53:4 „*Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.*”?
- Care este definiția vindecării spirituale, conform lucrării reverendului Bundy?

Scriptura pune accentul pe vindecarea spirituală și nu pe cea fizică

- a. Sufletul va trăi veșnic, trupul nu. Chiar dacă bunăstarea fizică e încurajată și trebuie căutată, adevărata sănătate și plinătate biblică se referă la suflet și nu la fizic. De exemplu, trupul fizic al lui Pavel era distrus după ani de bătăi și îngrijire slabă. El le amintea corintenilor că aceste trupuri sunt ca niște corturi temporare – trupurile noastre noi vor fi în ceruri (2 Corinteni 5:1).

Există o concepție greșită că „plinătatea” este absența oricărei deficiențe în trupurile și viețile noastre. Dar oricine are deficiențe. Toți cei pe care i-a vindecat Isus au murit într-un final. Plinătatea este o chestiune de mulțumire bazată pe perspectiva cuiva – perspectiva biblică definește plinătatea în termeni de relații și nu condiții materiale sau fizice.

- b. Vindecarea spirituală include o relație sănătoasă cu Dumnezeu – de exemplu mântuirea.
- c. Vindecarea spirituală include o relație sănătoasă cu oamenii – de exemplu comunitatea.

Misiunea cea mai importantă a lui Hristos a fost să răscumpere omul pentru viață eternă și o relație sănătoasă cu Tatăl (Ioan 3:16). Cea de-a doua misiune a fost să restaureze relații sănătoase între noi (Ioan 17:20-21). În vremurile Scripturii, oamenii cu boli sau dizabilități erau deseori excluși din viața comunității și parte din „vindecarea” unei persoane presupunea și readucerea lui în comunitate.

Când un „remediu” era mijlocul prin care se putea face asta, Isus se folosea de el. Altfel, lucrarea Lui era pentru inima și sufletul omenirii. De exemplu, în Luca 5:17-26, Isus vindecă un om care a fost coborât prin acoperișul unei case. Isus vindecă inițial pe acest bărbat iertându-i păcatele, deci răscumpărându-l pentru Dumnezeu. Nu era nevoie să îi ofere o remediere fizică, să-l reintroducă în comunitate, întrucât era deja înconjurat de prieteni grijulii, după cum înțelegem din text. Doar că Isus a citit gândurile Fariseilor și a vindecat condiția fizică a omului, spunând: „*Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele...*” Chiar și în remedierea bărbatului, atenția lui Isus era asupra restaurării unei relații sănătoase cu Dumnezeu – asta înseamnă vindecarea adevărată.

II. Vindecarea: decizia finală a lui Dumnezeu

Deși Scriptura afirmă clar că vindecarea se face prin credință, există multe exemple biblice care demonstrează că Dumnezeu este Cel care decide în final cine va fi vindecat.

CITEȘTE: 2 Împărați 20:1-6

Mesajul lui Isaia de la Dumnezeu spunea că boala lui Ezechia îl va duce la moarte și nu își va mai reveni. Când Ezechia a strigat către Domnul, El i-a răspuns „Te voi face sănătos...Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale.” Domnul a hotărât că îl va vindeca pe Ezechia, cu indicația că va muri în cincisprezece ani. Decizia era în mâinile lui Dumnezeu.

Dumnezeu S-a descoperit ca Iehova Rapha („Domnul, vindecătorul nostru”) și va vindeca boli potrivit planurilor Lui suverane. Dumnezeu poate alege să nu vindece o persoană în viața acesteia pe pământ, pentru motive pe care nu le vom înțelege întotdeauna.

Este un mister de ce unii primesc vindecarea și alții nu. Metodele Lui sunt mult superioare metodelor noastre. Ceea ce înțelegem clar din Cuvântul lui Dumnezeu este că dorința Lui finală și prioritară este să vindece sufletul omului. Asta se întâmplă când suntem născuți din nou (primim mântuirea), acceptându-L pe Fiul lui Dumnezeu Isus Cristos și lucrarea Lui de pe cruce. Acesta este cel mai mare miracol! Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și transformați în chipul Fiului Său. Omul nostru din afară este trecător (îmbătrânește, devine mai slab) și va muri într-un final, dar omul dinlăuntru va crește din slavă în slavă (2 Corinteni 3:18, 5:1).

A. Biserica este o comunitatea tămăduitoare

Dumnezeu cheamă comunitatea bisericii să slujească persoanelor afectate de dizabilități. Nu ne-a chemat să „remediem” fiecare rană, durere, întristare sau dizabilitate. În schimb, ne-a chemat să aducem „vindecare” biblică unii altora. 2 Corinteni 1:3-4 ne spune că El este *„Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!”* Bisericii i se spune de asemenea să se roage pentru cei care au nevoie de vindecare.

CITEȘTE: Marcu 6:13 și 16:18; Iacov 5:14

Biblia ne învață clar să ne rugăm pentru cei bolnavi și în suferința. Dacă Dumnezeu vindecă fizic o persoană în timpul vieții acesteia pe pământ sau alege să își dezvăluie puterea prin slăbiciunea ei, asta depinde de El. Totul lucrează în conformitate cu voia Sa eternă. În ceea ce privește trupurile noastre fizice, Dumnezeu vrea ca noi toți să primim trupuri de slavă în ceruri, pentru eternitate. (1 Corinteni 15:51-53).

Cea mai importantă prioritate a Bisericii lui Hristos ar trebui să fie vindecarea spirituală și transformarea sufletului prin răspândirea Scripturii și învățarea Cuvântului și căilor lui Dumnezeu. Pastorul John Piper a experimentat asta când a fost diagnosticat cu cancer în anul 2006. Acum îi previne pe credincioși să nu irosească cancerul (sau orice fel de boală sau dizabilitate), ci să îl folosească spre gloria lui Dumnezeu. În cartea sa, *„Suffering and the Sovereignty of God” (Suferința și suveranitatea lui Dumnezeu)*, scrie: „Cred în puterea de vindecare a lui Dumnezeu – prin miracol și prin medicină. Cred că este corect și bine să ne rugăm pentru ambele moduri de vindecare. Cancerul nu este irosit când e vindecat de Dumnezeu. El își primește slava și de aceea există cancerul. Așa că, dacă nu te rogi pentru vindecare, s-ar putea să irosești cancerul

tău. Dar vindecarea nu este planul lui Dumnezeu pentru fiecare. Și sunt multe alte moduri în care să îți irosești cancerul... îl vei irosi dacă nu crezi că a fost conceput pentru tine de către Dumnezeu... când Dumnezeu îngăduie, îngăduie pentru un motiv anume.”

III. Rugăciunea credinței

În ultimi 9 ani, David Lyons, vice-președinte al The Navigators, împreună cu sora sa, Linda Richardson, au urmat cursul de absolvent în rugăciune al lui Dumnezeu. Amândoi au păstrat un jurnal de rugăciune, înregistrând eforturile lor, pe măsură ce fiul lui David, Ian, cât și Linda, se luptau cu cancerul. În cartea lor, „*Don't Waste the Pain: Learning to Grow Through Suffering*” (*Nu irosi durerea: Învăță să crești prin suferință*), povestesc călătoria familiei lor. David a scris prefața cărții la puțin timp după ce Ian a plecat acasă la Domnul, în Aprilie 2009, la vârsta de doisprezece ani. Linda, care a fost diagnosticată în 2000, continuă să se încreadă în Dumnezeu în fiecare nouă zi, în ciuda durerii pe care o îndură. Doctorii se miră de modul în care a intrat și a ieșit din remisie, fapt pe care nu îl pot explica. Linda și prietenii ei de rugăciune știu că Dumnezeu a ținut-o în viață în mod miraculos, pentru scopurile Sale. Dar Linda spune că nu este vorba despre ea. Ea scrie:

„Vedeți, rugăciunile nu sunt doar pentru vindecarea bolnavilor. Sunt folosite și pentru a-i conduce pe cei care se roagă la o experiență mai personală cu Dumnezeu... Un râu curge pe lângă maluri în drumul său înspre vale. Mulți dintre noi ne vom aminti de râu, dar nu și de maluri.

S-ar putea să fie unele locuri pe care le observăm, dar cel ce contează e râul, râul care poartă puterea apei, râul care aleargă înspre mare, râul care transportă oamenii și bunurile. Râul este cel care poartă numele. Râul este cel pe care ni-l amintim.

Eu nu vreau să fiu râul. (Și nici nu sunt râul). Vreau să fiu malul râului lui Dumnezeu. Sper că se folosește de mine ca să se descopere lumii, să își arate gloria și puterea, dar eu însumi să fiu incidentală. Știu că mă voi schimba, pe măsură ce mă atinge, dar asta e între mine și El... râul este cel care își determină în final propriul curs. Râul are toată puterea. Dumnezeu are toată puterea. El ne folosește; noi nu îl putem controla sau schimba.

Ceea ce a făcut în viața mea e minunat. Și totuși, nu e. Asta e ceea ce face El.”

Următoarea lucrare prezintă lecțiile despre rugăciune pe care Dumnezeu le-a predat Lindei și lui David.

CITEȘTE: „Rugăciunea în fața durerii”, de David Lyons și Linda Richardson

Ce legătură are „mersul într-un mădular” cu rugăciunile pentru vindecare?
Ce spune Scriptura despre rugăciunea prin neliniște?

IV. Cum să ne rugăm pentru vindecare

Se spune că rugăciunea este cea mai grea muncă pe care o va face un creștin. Din păcate, acest adevăr se reflectă în numărul mic de oameni care apar la biserică la timpurile de rugăciune. E mai ușor să spui „Mă rog pentru tine” decât să chiar faci asta. În următorul eseu, Joni Eareckson Tada modelează inima unui luptător adevărat al rugăciunii, pe măsură ce vizitează oameni care au ajuns să înțeleagă puterea susținătoare a rugăciunii.

CITEȘTE: „O moștenire a rugăciunii”, de Joni Eareckson Tada

Păși în rugăciunea pentru prieteni cu dizabilități:

- **Fii un bun ascultător.** Ascultă-ți prietenii când îți împărtășesc grijele și temerile lor. Ascultă-L pe Dumnezeu atunci când Îi ceri să îți arate cum să te rogi pentru nevoia specifică a acestei persoane, nevoie ce ar putea fi o simplă dorință pentru un somn liniștit.
- **După ce ai ascultat, întreabă cu politețe** dacă e un moment bun să te rogi cu prietenul tău. Urmărește limbajul trupului și cuvintele lui. Oferă-te să treci pe la el altă dată, dacă simți vreo ezitare din partea lui.
- **Când un prieten își exprimă lupta** cu rugăciunea din cauza durerii, asigură-l că un Dumnezeu iubitor nu îl învinovățește pentru inabilitatea de a se ruga din cauza durerii și a suferinței. Dumnezeu aude și cea mai slabă șoaptă. *„Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta, și suspinele mele nu-Ți sunt ascunse”* (Psalm 38:9).
- **Roagă-te în mod specific și cu îndrăzneală** ca Dumnezeu să coboare cu puterea Lui vindecătoare și să vă atingă. Martin Luther a spus despre rugăciunea sa pentru un prieten bolnav: „Am implorat pe Cel Atotputernic cu multă putere... citând din Scriptură toate promisiunile pe care mi le puteam aminti, că rugăciunile ar trebui să fie ascultate și am spus că trebuie să îmi asculte rugăciunea, dacă de atunci înainte urma să îmi pun credința în promisiunile Lui.”
- **Roagă-te cu siguranță** că Dumnezeu aude și răspunde la rugăciuni. Indiferent dacă ne simțim tari sau slabi în rugăciune, nădejdea noastră este clădită pe promisiunile lui Dumnezeu. *„Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei”* (Psalm 10:17).

- **Adu mulțumiri** pentru o viață care merită trăită. În povestea lui Joni despre Kim, ea a putut să ofere speranță și curaj, chiar dacă prietena ei înfrunta moartea. Joni i-a spus lui Kim:

“Viața care merită trăită nu constă într-un set de împrejurări – fie ele plăcute sau dureroase. Viața care merită trăită se găsește într-o Persoană, în Prințul Vieții. Învierea și Viața. Isus, Calea, Adevărul și Viața. El are cuvintele vieții. Iar momentele pe care le investim rugându-ne ca voia Lui să se facă în viețile noastre, în comunitățile și chiar în țara noastră, se vor extinde dincolo de viața aceasta – și chiar dincolo de timp.”

Dave și Jan Dravecky s-au luptat cu planul lui Dumnezeu după ce Dave și-a pierdut brațul din cauza cancerului, ceea ce a dus la sfârșitul carierei sale în baseball. Astăzi, ca fondatori ai Organizației „Outreach of Hope Ministries”, ei încurajează oamenii care se zbat cu realitățile cele mai dure ale vieții. În *Biblia Încurajării (Encouragement Bible)*, ei împărtășesc ce au învățat despre vindecare:

“Lipsa unei vindecări fizice complete nu este o dovadă că rugăciunile noastre nu au fost ascultate sau că nu am avut destulă credință în rugăciune. Vindecarea ar putea fi o prelungire a vieții dincolo de cursul normal al bolii. Ar putea însemna că febra a trecut dintr-o dată, în mod inexplicabil. Vindecarea ar putea fi emoțională sau spirituală. Se poate întâmpla pe moment sau să dureze o anumită perioadă de timp.

Orice s-ar întâmpla, noi suntem chemați doar să ascultăm îndemnul lui Dumnezeu să ne rugăm pentru vindecare. Nu îi spunem lui Dumnezeu cum și când. Ne încredem că El lucrează, poate în moduri pe care nu le vedem sau nu le înțelegem. S-ar putea să nu știm cum au fost ascultate rugăciunile noastre pentru vindecare până nu vom sta în fața Marelui Vindecător. Asta înseamnă umblarea prin credință, nu prin vedere, care știm că e plăcută în fața Domnului și poate muta munții.”

TEMĂ

Păstorul tău te cheamă azi și îți cere să vorbești unui grup de rugăciune din biserică, pe tema vindecării. Enumeră câteva întrebări despre vindecare care te aștepti să ți se pună și scrie răspunsurile tale biblice.

Reflecții – Lecția 7

Speranță: O perspectivă corectă asupra vindecării

1. Care ar putea fi o perspectivă greșită asupra vindecării?
2. Care sunt diferitele feluri de vindecare găsite în Biblie?
3. Ce învățăm despre puterea lui Dumnezeu asupra vindecării din povestea lui Ezechia din 2 Împărați 20:1-6?
4. Cât de bun exemplu al unei biserici nou-testamentare este biserica ta, în ceea ce privește rugăciunea pentru cei apăsați de durere fizică și suferință?
5. Descrie diferența între vindecare „completă” și „incompletă”.
6. Ce înseamnă să te rogi în Duhul?
7. Conform Romani 8:18-27, ce siguranță le putem oferi celor care nu sunt vindecați de suferința lor prezentă?
8. Cerând Domnului să îți arate doi oameni care au nevoie de rugăciune pentru vindecare, scrie un plan de petrecere a timpului cu ei în următoarea lună.

SPERANȚA ESTE CEA MAI BUNĂ DINTRE LUCRURI – de Joni Eareckson Tada

Câteodată este greu să ai speranță. Ca de exemplu, săptămâna trecută când am vizitat-o la spital pe prietena mea, Gracie Sutherlin. Gracie a fost voluntară în taberele noastre pentru familii de la Joni and Friends timp de mulți ani și în ciuda vârstei de 61 ani, tot timpul a fost plină de energie și activă în lucrul cu copii cu nevoi speciale, în taberele noastre. Toate acestea s-au schimbat în urmă cu o lună, când și-a fracturat gâtul într-un accident tragic. Gracie tot timpul era fericită și optimistă, dar când am intrat în clădirea de terapie intensivă, nu am mai recunoscut-o pe femeia întinsă în patul de spital. Cu furtune ce intrau și ieșeau, un ventilator îndesat în gât, și un clește Crutchfield înșurubat în craniu, Gracie arăta total neajutorată. Nu putea nici măcar să respire singură. Tot ce putea face era să își închidă și deschidă ochii.

Am stat pe patul ei de spital și i-am citit versete. Am cântat „*Stai liniștit, suflete, Domnul este de partea ta*” (*Be still my soul, the Lord is on thy side*). M-am aplecat spre ea și am șoptit: „Oh, Gracie, Gracie, amintește-ți. Speranța este un lucru bun, poate cel mai bun dintre lucruri. Și nici un lucru bun nu moare vreodată.” A clipit în acel moment și am știut că a recunoscut fraza. E o replică din filmul „*Închisoarea îngerilor*”, (*The Shawshank Redemption*).

„*Închisoarea îngerilor*” spune povestea a doi oameni – Andy Dufresne care e condamnat pe nedrept la închisoare pe viață, și prietenul său, Red. După mulți ani grei în închisoare, Andy face o promisiune pentru el și pentru Red. Într-o zi, aflați în curtea închisorii, îl instruieste pe Red că dacă va scăpa vreodată din Shawshank, să meargă într-un anumit oraș, să găsească un anumit copac dintr-un lan de porumb, să dea la o parte pietrele și să găsească o cutie de conservă și să folosească banii găsiți acolo pentru a trece granița, până într-un orașel mexican de pescari. Nu mult după această conversație, Andy evadează din închisoare și Red este eliberat. Red, ca prieten credincios, găsește lanul de porumb, copacul, pietrele, conserva și banii – și o scrisoare, în care Andy scrisese: „Red, nu uita niciodată. Speranța este un lucru bun, poate cel mai bun dintre lucruri. Și nici un lucru bun nu moare vreodată.” În momentul acela, Red realizează că are două opțiuni: „Începe să trăiești sau mori făcând asta”.

Din păcate, chiar acum, se pare că prietena mea Gracie moare făcând asta. E blocată în spital, așteptând să fie operată la gât și infecția din trupul ei devine tot mai agresivă. Doctorii încearcă să îi reducă numărul de celule albe, dar nu arată promițător. Acum, când oamenii vin să o viziteze, își închide ochii împotriva lor. Oh, Gracie, agață-te de speranță. Este un lucru bun, poate cel mai bun dintre lucruri.

Speranța este greu de obținut

Dar speranța e greu de obținut. Eu ar trebui să știu. Îmi amintesc când simțeam și eu odată că voi muri. Era nu mult după ce mi-am fracturat gâtul într-un accident de plonjare în apă, când am petrecut o săptămână de deznădejde în spital. Am trecut prin operații lungi de eliminare a

proeminențelor osoase de pe spatele meu, și a fost o recuperare lungă. Am pierdut foarte mult din greutate. Și pentru aproape trei săptămâni am fost obligată să stau întinsă, cu fața în jos, într-un cadru Stryker – un sandviș lung și plat din saltele, unde te puneau cu fața în sus pentru 3 ore și apoi așezau cealaltă parte de saltea peste tine și te întorceau cu fața în jos să stai așa pentru încă alte 3 ore.

Blocată cu fața în jos, uitându-mă la podea oră după oră, gândurile mele deveneau întunecate și fără speranță. Mă puteam gândi doar la asta: „Bravo, Dumnezeu! Bună treabă! Sunt o credincioasă nou-nouță. Așa îi tratezi tu pe cei proaspăt credincioși? Sunt tânără în credință. M-am rugat pentru o umblare mai apropiată de Tine. Dacă asta e ideea Ta de răspuns la rugăciune, nu o să mă mai încred în nicio altă rugăciune. Nu pot să cred că trebuie să stau cu fața în jos și tot ce pot să fac e să număr plăcile de gresie în această roată de tortură. Îmi urăsc viața!” Am cerut personalului spitalului să stingă becurile, să tragă perdelele, să închidă ușa, și dacă intra cineva – vizitator, părinte, asistentă – doar mormăiam. Justificam totul. Mă gândeam că Dumnezeu nu ar avea de ce să se supere că eram înverșunată – la urma urmei, eram paralizată. Și nu îmi păsa câtă bucurie îmi era așezată înaintea. Aceasta era o cruce pe care nu aveam de gând să o îndur fără o luptă.

Gândurile mele deveneau tot mai întunecate deoarece amărăciunea nu mai era doar un picur mic. Devenise o ploaie torențială furioasă și în toiul nopții, mi-L imaginam pe Dumnezeu punându-mi păcatul în față și spunând cu dragoste, dar ferm: „Joni, ce ai de gând să faci în legătură cu asta? Ce vei face în legătură cu atitudinea ta? Este greșită. Acest păcat e greșit. Scapă de el.” Dar eu, rănită și încăpățânată, preferam păcatul meu. Preferam comentariile mele arțăgoase, meschine, egoiste, răutăcioase, mormăind la lumea care intra și ieșea sau lăsând mâncarea să îmi curgă din gură. Acestea erau păcate pe care le făcusem ale mele.

Știi cum e când faci dintr-un păcat proprietatea ta. Îl dresezi. Îl îmblânzești. Îl protejezi de controlul Duhului Sfânt. Nu voiam să renunț la confortul rău și ciudat al propriei suferințe.

Așa că Dumnezeu mi-a dat niște ajutor. Cam după o săptămână din cele trei săptămâni de stat cu fața în jos, uitându-mă la podea, așteptând să mi se vindece spatele, m-a prins o răceală gravă. Și dintr-o dată, faptul că nu mă puteam mișca era nimic comparativ cu faptul că nu puteam respira. Eram claustrofobă. Sufeream. Nu puteam respira. Nu mă puteam mișca. Totul era fără speranță. Eram gata. Mă retrăgeam, cădeam, eram doborâtă.

Și am cedat. M-am gândit „*Nu pot face asta. Nu pot trăi așa. Aș prefera să mor decât să înfrunt asta.*” Nu știam eu că treceam prin aceleași sentimente pe care le simțea Apostolul Pavel, care în 2 Corinteni 1:8, vorbește despre cum erau „*apăsăți peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață.*” Avea chiar în inima lui sentința morții. „*Oh,*

Dumnezeule, nu am puterea să înfrunt asta.” Mai bine aş muri. Ajută-mă. Asta a fost rugăciunea mea. Aceasta îmi era agonia.

Dumnezeu ne poate scoate din deznădejde

Săptămâna aceea, o prietenă a venit să mă viziteze, în timp ce eu eram tot cu fața în jos, numărând plăcile de gresie. A așezat o Biblie pe un scăunel în fața mea, mi-a băgat un băț în gură, ca să pot întoarce paginile și mi-a spus să deschid la Psalmul 18. Aici am citit: *„Dar, în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și am strigat către Dumnezeul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui. Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat...Din nările Lui se ridica fum... A plecat cerurile și S-a coborât...El Și-a întins mâna de sus, m-a apucat...m-a scăpat – și aici vine partea cea mai bună – pentru că mă iubește”* (vezi Psalmul 18:6-19).

Mă rugasem lui Dumnezeu să mă ajute. Nu mi-am dat seama însă că Dumnezeu despărțea cerurile și pământul, trimițând fulgere, zguduind temeliiile planetei, ca să ajungă la mine, să mă scape, pentru că mă iubește. Mi-a arătat în 2 Corinteni 1:9 că toate acestea s-au întâmplat ca eu să îmi pun *„încrederea nu în mine însumi, ci în Dumnezeu care învie morții.”* Și aceasta e tot ce aștepta Dumnezeu. Voia ca eu să mă văd moartă – moartă față de păcat – pentru că dacă Dumnezeu poate învia din morți, cu siguranță m-ar putea scoate din deznădejde. Ar face-o să dispară. Și a făcut asta timp de aproape patru decenii.

Întâmpinând suferința după condițiile lui Dumnezeu

Nu vă lăsați păcăliți acum – acela nu a fost singurul incident. Nu mi-am lăsat pur și simplu disperarea în spital. Nu, aceasta face parte din viața unui tetraplegic, în fiecare zi. Pentru mine, suferința e încă acel ciocan pneumatic care sparge pietrele rezistenței mele zi de zi. E încă dalta pe care Dumnezeu o folosește ca să cioplească încrederea în mine, auto-motivarea și consumarea de sine. Suferința e încă acel câine de stână care mă urmărește și lătra la călcâiele mele, conducându-mă pe drumul Calvarului, pe unde altfel nu aş vrea să merg. Natura mea umană, firea mea nu vrea să îndure greutatea, ca un ostaș bun (2 Timotei 2:3), să urmeze exemplul lui Hristos (1 Petru 2:21) sau să accepte încercarea ca pe un prieten.

Nu, firea mea nu vrea să se bucure în suferință (Romani 5:3) sau să fie sfântă așa cum El este sfânt (1 Petru 1:15). Însă doar la Calvar, la cruce, cunosc suferința după condițiile lui Dumnezeu. Și se întâmplă aproape în fiecare dimineață. Vă rog să înțelegeți că nu sunt un expert în această chestie cu căruciorul. Nu sunt un profesionist în faptul de a fi un tetraplegic. Sunt atâtea dimineți în care mă trezesc și aud pașii prietenei mele care se apropie de ușă, să mă ajute să mă dau jos din pat și să mă pregătesc pentru ziua ce urmează. Merg în bucătărie, dă drumul la apă și începe să fiarbă cafeaua. Știu că în câteva momente va intra în dormitor și mă va întâmpina cu un „Bună dimineață” fericit. Și eu stau întinsă acolo, cu ochii închiși, gândindu-mă: „Oh,

Dumnezeule, nu pot face asta. Sunt atât de obosită. Nu știu cum voi supraviețui până după-masă. Oh Doamne, deja mă gândesc cât de bine va fi când mă voi întoarce în pat deseară și îmi voi așeza capul pe această pernă.”

Sunt sigură că te-ai simțit și tu cândva așa. Poate simți asta în fiecare dimineață. Dar Psalmul 10:17 spune: „*Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei.*” De multe ori mă rog dimineața „Oh Doamne, nu pot face asta. Nu pot trece prin chestia asta numită tetraplegie. Nu am resurse ca să fac asta. Nu am puterea necesară – dar Tu o ai. Tu ai resursele necesare. Ai tărie. Nu pot trece prin tetraplegie, dar pot face totul în prin Tine, care mă întărești (Filipeni 4:13). Nu am pregătit nici un zâmbet pentru această femeie care urmează să intre în dormitor în momentul următor. Ar putea să își bea cafeaua cu o altă prietenă, dar a ales să vină aici să mă ajute. Oh Dumnezeule, pot împrumuta zâmbetul Tău?”

Și exact cum a promis, El aude rugăciunea celui ce suferă, și chiar înainte de 7.30 dimineața, El trimite bucurie direct din ceruri. Și apoi, când prietena mea intră pe ușă cu ceașca de cafea aburindă, o pot saluta cu un „Salut!” fericit, împrumutat de la Dumnezeu.

La aceasta ai fost chemat și tu. La aceasta ai fost chemat deoarece Hristos a suferit pentru tine, lăsând acest fel de exemplu pe care ar trebui să îl urmezi. A suferit crucea pentru bucuria care îi era pusă înaintea (Evrei 12:2). Am putea să ne așteptăm să facem mai puțin? Așa că vino alături de mine; laudă-te în necaz. Bucură-te în neputințe. Adu slavă în slăbiciuni, pentru ca așa vei ști că puterea lui Hristos este în tine (2 Corinteni 12:9). S-ar putea să ai handicapuri în toate părțile, dar nu ești zdrobit. S-ar putea să fii perplex, dar nu ești în disperare. S-ar putea să fii trântit jos, dar nu omorât. Pentru că 2 Corinteni 4:7-12 spune că în fiecare zi experimentăm ceva din moartea Domnului Isus Hristos, pentru ca în schimb, să putem experimenta puterea vieții lui Isus în aceste trupuri ale noastre.

Știi cine sunt cu adevărat oamenii cu handicap? Sunt aceia – și mulți dintre ei creștini – care se trezesc la alarma setată la 7.30, dau la o parte pătura, sar din pat, fac un duș rapid, înfulecă micul dejun și dispar pe ușă. Fac asta pe pilot automat și nu se opresc o clipă să se gândească la Creatorul lor, Dumnezeul lor măreț care le dă viața și putere în fiecare zi. Credincioșilor, dacă trăiți astfel, știți că Iacov 4:6 spune că Dumnezeu stă împotriva voastră? „*Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.*”

Și cine sunt cei smeriți? Sunt oameni care sunt umiliți de slăbiciunile lor. Oameni cateterizați, ai căror sonde picură pe covorul nou nouț al altor persoane. Oameni imobilizați care trebuie hrăniți, spălați, îmbrăcați și carora trebuie să li se poarte de grijă ca unor copii. Oameni cândva activi, infirmi în urma unor dureri și boli cronice. Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți, așa că supune-te lui Dumnezeu. Împotrivește-te diavolului care nu îi place nimic mai mult decât să te descurajeze și să îți consume bucuria. Împotrivește-te și el va fugi de

la tine. Apropie-te de Dumnezeu în necazul tău și El se va apropia de tine (Iacov 4:6-8). Ia-ți crucea în fiecare zi și urmează-L pe Domnul Isus (Luca 9:23).

Trebuie să clarific acest ultim verset. Te rog să înțelegi că atunci când îmi iau crucea în fiecare zi nu vorbesc despre căruciorul cu roțile. Căruciorul nu este crucea pe care trebuie să o port eu. Nici cârja sau cadrul nu este crucea ta. Nici slujba ta inutilă sau socrii dificili. Crucea ta de purtat nu sunt durerile de cap, nici infecția de sinusuri, nici încheieturile înțepenite. Nu acestea sunt crucea ta ce trebuie purtată. Crucea mea nu este căruciorul; este atitudinea mea.

Crucea ta este atitudinea ta despre slujba inutilă sau socrii. Este atitudinea ta despre suferințe și dureri. Orice plângeri, cârtiri, certuri sau murmure, orice neliniști, îngrijorări, resentimente sau orice care duce la un torent de amărăciune – acestea sunt lucrurile față de care sunt chemat să mor în fiecare zi. Pentru că făcând asta, nu doar că devin ca El în moartea Sa (adică luându-mi crucea și murind față de păcatul pentru care El a murit pe cruce), dar puterea învierii omoară orice îndoieli, frică, cârtiri și certuri. Și pot să devin ca și El, în viața Sa. Ajung să experimentez părțășia intimă prin trăirea suferințelor Lui, a dulceții și prețiozității Lui. Devin sfânt, așa cum El este sfânt. O Dumnezeule, *mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.* (Fapte 2:28)

Și să fii în prezența lui Dumnezeu înseamnă să fii sfânt. Nu să fii fără păcat, dar să păcătuiești mai puțin. Să lași suferința să te șlefuiască până la miez, descoperind materialul din care ești făcut. Și nu e niciodată plăcut – păcatul pe care îl dresăm și îl îmblânzim și încercăm să îl facem al nostru – nu-i așa? Nu. Suferința șlefuieste acel lucru, lăsându-ne goi, căzuți, doborâți.

Întâmpinând bucuria după condițiile lui Dumnezeu

Abia după ce sufletul tău a fost lăsat gol, când te simți distrus și neprelucrat, atunci poți fi unit mai bine de Salvatorul. Și apoi, nu întâmpini doar suferința după condițiile lui Dumnezeu, ci și bucuria după condițiile lui Dumnezeu. Iar apoi Dumnezeu – așa cum face în fiecare dimineață la 7.30, când strig la El în necazul meu – își va împărtăși cu drag bucuria Lui, fericirea inundând peste pereții cerului, umplând inima cu o cascadă de plăcere, care mai apoi se vărsa către alții, într-un potop de încurajare, și apoi erupe înapoi către Dumnezeu într-o fântână extatică de laudă. Îți face inima să bată pentru cer. Îți insuflă pacea, puterea și perspectiva lui în ființa ta spirituală. Îți împărtășește un nou mod de a privi la greutățile tale. El așează un cântec în inima ta.

Am experimentat acest fel de euforie cu câțiva ani în urmă, când am fost în Thailanda. Sunt reprezentantul senior pentru dizabilități la Comitetului Lausanne pentru Evanghelizare Mondială, iar în acel an, la conferința Lausanne din Thailanda s-au adunat 36 de slujitori în lucrarea cu dizabilități, veniți din întreaga lume, majoritatea fiind ei însuși cu dizabilități. Am întâlnit acolo o africană frumoasă, din Cameroon, numită Nungu Magdalene Manyi, o supraviețuitoare a poliomielitei, care avea ca ambiție a vieții să salveze alți copii cu dizabilități, lăsați pe malul

râurilor să moară de foame, deoarece dizabilitatea este văzută ca un blestem sau o prevestire rea de către doctorii vrăjitori locali.

Păstorul Noel Fernandez, un alt supraviețuitor al poliomielitei, aflat acum într-un cărucior, ni s-a alăturat din Belgia. Mai era Carminha Speirs din Portugalia, umblând în cărje. Am venit acolo de peste tot din lume – toți 36. Și sărbătoream lucruri despre care am vorbit în acest capitol – cum atunci când ne lăudăm în necaz și aducem slavă în slăbiciunile noastre, puterea lui Dumnezeu este vărsată peste noi.

La sfârșitul săptămânii, noi, oamenii fericiți, grupul nostru de persoane cu dizabilități, am privit în jurul nostru la conferința și am observat ca nimeni altcineva nu părea să se distreze. Conferința era puțin sufocantă, așa cum tind să fie conferințele atunci când repetăm teologia unul altuia, în loc să o trăim unii cu alții. Ei bine, grupul nostru se simțea atât de bine lăudându-L pe Domnul încât bucuria noastră pur și simplu a ieșit din camera atelierului nostru. A inundat holul. S-a prelinș înspre nivelul mezanin. Și înainte să ne dăm seama, ne-am trezit în holul acestui hotel de lux, o procesiune de laudă, cântând: „Mărșăluim în lumina lui Dumnezeu, mărșăluim în lumina lui Dumnezeu”. Să mă fi văzut cum cântam și cum dansam. Procesiunea noastră de laudă era o manifestare audiovizuală a versetelor din 2 Corinteni 2:14-15: *„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.”*

Vedeți, pentru Dumnezeu, noi suntem mireasma lui Hristos. Lumea nu îl poate vedea pe Isus cum îndură suferința cu grație, pentru că El nu mai e pe pământ, dar tu și eu suntem. Și noi putem împlini în trupul nostru ceea ce lipsește suferințelor Lui și astfel să devenim acea mireasmă dulce, acel parfum, acea aromă a lui Hristos pentru Dumnezeu. Ce binecuvântare, ce privilegiu, ce onoare! Ce euforie! Și dacă trebuie să îi reamintesc Tatălui de Fiul Său prețios care a suferit, dacă trebuie să pășesc pe urmele Lui, atunci e un dar să pot suferi împreună cu EL, să îmi iau crucea în fiecare zi și să îl urmez. *„Astfel, dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul.”* Mă bucur atât de mult ca apostolul Petru a inclus asta, pentru că altfel am privi la suferință și ne-am gândi că ne dă motive de amărăciune, îngrijorare, autoindulgență sau alte păcate, pentru că „am câștigat” acest drept. Dar nu folosi necazul tău ca o scuză pentru păcat. Dimpotrivă, *cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul.* Așa că putem răbda greutățile ca un ostaș bun (2 Timotei 2:3). Putem întâmpina încercarea ca pe un prieten. Putem înfrunta încercarea de foc care urmează să vină peste noi (1 Petru 4:12). Ne putem bucura în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Romani 5:2). Și nu numai atât, ci ne putem bucura în necazurile noastre pentru că știm că necazul aduce răbdare (Romani 5:3).

Nădejdea nu înșală

Măine dimineață mă voi trezi (urmează să merg într-o călătorie Joni and Friends Roți pentru Lume, în Africa) și îți garantez că mă voi simți obosită, mă va dura gâtul și spatele și voi spune „O, Doamne Dumnezeule, nu pot zbura tot drumul acesta peste ocean. O, Doamne, 16 ore într-un avion. Nu pot face asta. Isuse, nu pot face asta.” Dar *o voi face*, pentru că necazul aduce răbdare și răbdarea ne formează caracterul, care aduce nădejde și nădejdea nu înșală niciodată (Romani 5:3-4). Nimic nu ne poate dezamăgi. Nimic nu ne poate fura bucuria Lui din noi și nimic nu ne poate fura bucuria noastră în EL, nici înălțimi, nici adâncimi, nici lucruri care vor veni sau care au fost, nici distrofia musculară sau osteogeneza imperfectă, nici leziuni ale coloanei vertebrale sau scleroză multiplă (Romani 8:39), pentru că toate lucrurile sunt ale voastre (1 Corinteni 3:21). Pentru că voi sunteți ai lui Hristos și Hristos este al lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:23). Așadar puteți fi întristați și totuși veseli; poți să nu ai nimic și totuși să ai totul (2 Corinteni 6:10).

Dând nădejdea mai departe, la alții

Suntem atât de bogați. Ni s-a dat atâta cunoștință și pătrundere. Și celui ce i se dă mult, i se va cere mult. Cui i s-a încredințat mult, i se va cere mult (Luca 12:48). Eu am un cărucior, dar există o nevoie de 18 milioane de cărucioare în întreaga lume. Așa că nu pot sta aici în America, pe fundul meu, și să fiu mulțumită. Nu. Ken și cu mine vom merge în Africa, cu echipa Roți pentru Lume nu doar să ducem cărucioare potrivite terenului lor, dar și Biblii, vești bune, să predăm instructaje pentru lucrarea cu persoanele cu dizabilități în biserici și să îi învățăm pe oamenii de acolo că paralizia cerebrală nu e un blestem de la doctorul local vrăjitor. Vom vărsa lumina lui Isus, care spune întotdeauna adevărul – nu doar despre răscumpărare, ci și despre rahitism, nu doar despre ispășire, ci și despre autism. Vom lăsa lumina Lui să strălucească. Din perspectiva mea, am primit mult, așa că trebuie să dau mai departe binecuvântarea. Pur și simplu trebuie, trebuie să dăm nădejdea mai departe, la alții.

Trebuie să dăm nădejdea mai departe la oameni precum Gracie, aflată la Urgențe, cu ochii închiși, în acest moment probabil sperând că Dumnezeu să o ia acasă înainte de operație. Persoanelor ca ea sau ca Beverly și Ron. Beverly e o femeie care mi-a scris următorul mail cu câțva timp în urmă.

Dragă Joni,

Am rămas fără speranță. Mă întrebam dacă ai putea să îl ajuți pe soțul meu, Ron, care a avut un accident anul trecut.

Soțul meu e păstor. În urma accidentului, a rămas tetraplegic. Când s-a întors din spital, și-a continuat slujba de păstor din cărucior, dar două luni mai târziu, s-a întors în spital

cu o infecție. Și începând de atunci au apărut multe infecții și vizite la spital. Soțul meu Ron a început să devină deprimat. S-a retras acum din biserică și nu se dă jos din pat. Nu vorbește. Și dacă răspunde la întrebări, întotdeauna spune „Nu știu.”

Sunt pierdută. Nu vrea lumina aprinsă în camera lui și nici televizorul. Nu vrea să mai trăiască și nu îi pasă de familia noastră. Nu avem nici o asigurare medicală. Se pare că suntem trecuți cu vederea. Soțul meu se simte inutil și fără speranță. Avem nevoie de ajutor.

Cum răspunzi la așa ceva? Ei bine, am răspuns sunând la 411 pentru a găsi numărul lui Ron și Beverly. I-am sunat, mi-a răspuns Beverly și i-am spus că mă primit mail-ul de la ea. Am vorbit și m-am rugat cu ea la telefon. În final, am întrebat-o: „Este vreo șansă ca soțul tău, Ron, să vrea să vorbească cu un prieten tetraplegic?” A fost bucuroasă că eram interesată. A bătut la ușă și el i-a dat voie să îi așeze receptorul sub ureche. Și chiar dacă nu răspunde nimic, am vorbit puțin. Am vorbit despre infecții urinare și programe pentru colon, despre dificultăți în respirație și mi s-a părut că aud un mormăit la celălalt capăt al telefonului.

Voiam să trec la alte subiecte, totuși, și să leg conversație spre lucruri spirituale. M-am gândit *Omul acesta e păstor, sigur cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu*. Așa că am început să îi împărtășesc câteva versete preferate care m-au susținut în cele mai grele momente, de exemplu Iacov 1:2-4 „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.*” și Romani 8:18 „*Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.*” Tot liniște de cealaltă parte a telefonului. I-am și cântat. Nimic.

Într-un final, am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi că nu îl încercasem încă. Așa că am continuat: „Ron, îți amintești când Red a găsit scrisoarea lui Andy Dufresne? Îți amintești ce a spus?”

„C..cred. <<Speranța este un lucru bun, poate cel mai bun dintre lucruri. Și nici un lucru bun nu moare vreodată.>>”

„Ron, există alți 10 000 de tetraplegici ca tine și ca mine în America, să nu mai vorbim de cine știe câți alții dincolo de granițele acestei țări. Și fiecare dintre ei stăteau întinși în pat în dimineața asta, întrebându-se dacă să înceapă să trăiască sau să moară. Ron, eu voi face alegerea de a trăi. Vrei să mi te alături astăzi?”

„Da, doamnă. Da, vreau.”

„Foarte bine, Ron, pentru că acum împărtășești nu doar suferința mea, ci și suferința lui Hristos. Și El îți va dăruia har zi după zi. Ajunge zilei necazul, încercările și problemele pe care le vei înfrunta.”

Mi-a dat la telefon pe soția lui și am început să îi povestesc despre taberele noastre cu familia. Am întrebat-o: „Beverly, crezi că l-ai putea aduce pe soțul tău, Ron, în una din taberele noastre?” I-am promis că ne vom ocupa de partea financiară, ceea ce facem cu toate familiile care se luptă cu costurile medicale. Și în vara aceea, Ron și Beverly au mers într-o tabără Joni and Friends din Texas. La puțin timp după ce ne-am întors acasă, am primit un alt mail de la Beverly:

Dragă Joni,

Ron mi-a cerut să mă asigur că îți voi scrie pentru că această lună, ce tocmai a trecut a fost minunată. Tabăra a fost o binecuvântare imensă și cred că nici nu ne-am dat seama ce binecuvântare mare a fost până nu ne-am întors acasă. Ne-am făcut prieteni noi pe viață. Ron vrea să găsească lucruri de făcut care să-l scoată mai mult din casă. I-am spus că oricând e gata, putem să ne luăm rulota și să mergem să slujim, împărtășind mărturia lui peste tot prin Statele Unite. Pentru prima dată în ultimul an, nu a spus „nu”. A zâmbit. Mulțumim. Avem nădejde.

„Speranța este un lucru bun, poate cel mai bun dintre lucruri. Și nici un lucru bun nu moare vreodată.” Dar trăim într-o lume întunecată, bolnavă, aflată sub blestemul păcatului. Iadul este real. Și Dumnezeu nu este dator cu absolut nimic acestei planete extrem de rebelă. Dar nu e așa că te bucuri că e un Dumnezeu al dragostei, care nu vrea să piară nimeni? Și dorește să convingă această lume necredincioasă, sarcastică și sceptică despre puterea Lui de a mântui, abilitățile lui de a sprijini și dorința Lui să împărtășească speranța.

Suferinței îi place compania, dar fericirea tânjește după o mulțime

Ni s-a dat atât de mult. Isus a spus: „*Voaă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor*” (Matei 13:11). Și „*Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult*” (Luca 12:48). Dumnezeu ne cere să ieșim în străzi, pe alei, pe autostrăzi și pietele. Ne cere să găsim pe cei săraci, orbi, cu dizabilități, pe schiopi și să îi ajutăm să înceapă să trăiască, deoarece suferinței s-ar putea să îi placă compania, dar fericirea tânjește după o mulțime. Iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt tânjesc după o mulțime de bucurie, bucurie care să curgă peste, să stropească și să inunde inimile oamenilor însetați din această lume care sunt deshidratați total din lipsă de nădejde. Au nevoie de ajutor de la Dumnezeu Preaînalt. Planul Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este să răscumpere oamenii. Tatăl adună o mulțime, o moștenire pură, perfectă și fără vină, care să i se alăture în râul de fericire și vârtejul de bucurie. Și e hotărât să strângă suflete bucuroase și fericite care vor avea o ambiție eternă să laude pe Fiul Lui, în bucuria

Duhului Sfânt. Dumnezeu e dragoste. Și dorința dragostei este să umple cu bucurie pe cei care au pășit în părtășie cu suferința Fiului Său.

Și în curând, probabil mai repede decât credem, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt își vor împlini dorința. Poate mai devreme decât credem, Dumnezeu va trage perdeaua de păcat, suferință, boală și moarte și vom păși în ceva asemănător cu Cascada Niagara.

Și într-o zi voi părăsi căruciorul acesta. Abia aștept. Am suferit cu Hristos pe pământ, dar într-o zi, în ceruri, voi împărăți cu El. Am gustat durerile vieții pe această planetă, dar într-o zi voi mânca din pomul vieții, în frumusețea cerului și totul se va întâmpla într-o clipită. Biruința lui Dumnezeu asupra acestei lumi va fi ridicarea perdelei de pe cele cinci simțuri și Îl vom vedea, vom fi ca El și vom vedea întreg Universul .

Cred că la început, șocul bucuriei datorat descoperirii din cascada dragostei și fericirii, care e Trinitatea, va arde cu o noutate strălucitoare de a fi glorificat, dar în următoarea clipă vom fi liniștiți. Vom fi plini de încântare. Ne vom simți ca acasă, ca și cum întotdeauna a fost astfel, ca și cum am fost născuți pentru acest loc – pentru că am fost!

Voi privi în sus. Și îl voi vedea pe soțul meu, Ken, pășind înspre mine. Știu că mă iubește pe pământ, dar sunt doar o idee, un semn, o prefigurare a unei Joni care voi fi în ceruri. Și când mă va vedea, va spune: „Deci asta am iubit la tine în toți acești ani.” Și îi voi vedea pe Ron și Beverly pășind spre mine, volumul sufletelor lor lărgit din cauza suferinței, lărgit pentru bucuria, plăcerea, închinarea și slujirea din ceruri. Sufletele lor vor fi mari și spațioase deoarece au ales să se laude în suferință și nu să se bălăcească în tristețe, plângându-și de milă.

Mă rog ca Isus se va uita la Gracie și îi va spune: „Te cunosc. Ai venit la Mine și puterea umană se scurgea din tine, am simțit o putere ce a ieșit din Mine, te-am atins și ți-am dat har după har.”

Romani 8:18 spune că putem considera suferințele prezente nevrednice în comparație cu slava ce va fi descoperită în noi. Am mai spus asta înainte, dar trebuie să o spun din nou. Pentru că sper că pot duce acest cărucior cu mine în ceruri. Știu că nu e corect din punct de vedere teologic. Dar sper să îl pot lua și să îl așez într-un colț mic, în ceruri, iar apoi, într-un corp de slavă nou și perfect, stând pe picioare mărețe, voi sta lângă Salvatorul meu și îl voi prinde de palmele găurite de cuie. Îi voi spune „Mulțumesc, Isuse”, și va știi ca o spun din suflet, pentru că mă cunoaște. Mă va recunoaște din părtășia pe care o avem acum în suferința Lui. Voi spune: „Isus, vezi acest cărucior? Aveai dreptate când ai spus că în această lume vom avea neazuri; acest cărucior a fost un neaz mare. Dar cu cât am fost mai slabă când eram în el, cu atât m-am sprijinit mai tare pe Tine. Și cu cât m-am sprijinit mai tare pe tine, cu atât am descoperit mai mult cât ești de puternic. Nu s-ar fi întâmplat asta niciodată dacă nu mi-ai fi dăruit această binecuvântare de cărucior.

Apoi va începe adevărata paradă de laudă. Și tot pământul se va alătura petrecerii. Și în acel moment, Hristos ne va deschide ochii să vedem măreața fântână a bucuriei din inima Lui, ceva ce nu am experimentat pe pământ niciodată. Și când ne vom putea opri din râsete și plânsete, Domnul Isus chiar ne va șterge lacrimile. Mi se pare atât de pregnant faptul că, atunci când voi putea în sfârșit să îmi folosesc brațele pentru a-mi șterge lacrimile, nu va mai fi nevoie, pentru ca Dumnezeu va face asta pentru mine.

Speranța chiar ar putea să fie cea mai mare dintre lucruri, pentru ca Romani 5:2 spune că „*ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.*” Devin atât de încântată când mă gândesc cum Isus și Tatăl și Duhul Sfânt așteaptă cu anticipație acea zi minunată când noi, mireasa lui Hristos, pură, fără pată și fără vina, ne vom alătura Lor și vom înota în râul Lor de fericire. Mă bucur în nădejde— nădejdea că Dumnezeu va fi glorificat în El însuși și noi vom avea șansa să i ne alăturăm. Nădejdea pe care o așteptăm este singura noastră nădejde, nădejdea binecuvântată, glorioasa arătare a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Cristos (Tit 2:13). Cu Isus am triumfat prin toate aceste suferințe, și oh, pentru dulcea contopire a inimilor noastre în una singură, în acea intimitate care e atât de prețioasă.

Este speranța cu adevărat atât de greu de obținut? Nu cred. Nădejdea noastră este pentru Dorința națiunilor. Nădejdea noastră este Mângâietorul inimilor frânte, Prietenul păcătoșilor, Dumnezeul încurajării, Tatăl mângâierii, Domnul nădejzii. Și mă rog ca ochii inimii tale să fie luminați ca să cunoști această nădejde la care te-a chemat.

COPILUL MEU ARE NEVOIE SĂ FIE VINDECAT? REFLECȚIA UNUI TATĂ – de Steve Bundy

„...iar un copilăș îi va conduce.” (Isaia 11:6 NTR)

Așezați la masă, într-o seară, fiul meu de 4 ani ne-a surprins cu o întrebare profundă despre fratele său mai mare.

- Tati, a spus Jaron, de ce l-a creat Dumnezeu pe Caleb cu nevoi

speciale? Adunându-mi gândurile, i-am răspuns:

- Ce ai întrebat, fiule?

Jaron a repetat întrebarea fără ezitări:

- De ce l-a creat Dumnezeu pe Caleb cu nevoi speciale?

Caleb, care pe atunci avea 8 ani, s-a născut cu lipsa cromozomului 2, fapt care a dus la dizabilități intelectuale, întâzieri mentale și fizice, distrofie musculară și autism. Caleb nu a putut umbla până la vârsta de 6 ani, are caracteristici autiste dificile și nu a scos un cuvânt niciodată.

Am fost uimit să aud o întrebare atât de profundă venind de la copilul meu de grădiniță, așa că am făcut o pauză, încercând să găsesc un mod de a-mi exprima gândurile la un nivel pe care să îl înțelegă. Sincer, o parte din inima mea încă se luptă cu acel „de ce?”. Nu sunt sigur dacă vreun părinte ar putea răspunde deplin la această întrebare, deși mulți au găsit alinare în planurile și scopurile lui Dumnezeu.

M-am întors la soția mea, Melissa, care avea o privire de așteptare, întrebându-se cum urma să îi răspund lui Jaron. În final, am spart tăcerea și am început să îi explic cum Caleb era ca oricare alt băiețel, doar că trebuia să interacționeze diferit, din cauza „nevoilor lui speciale”. Dumnezeu a avut un plan când l-a creat pe Caleb și a vrut să îl folosească pentru a atinge viețile altor oameni. I-am spus lui Jaron că într-o zi, când Caleb va ajunge în ceruri, va fi vindecat. Va fugi, va vorbi și se va juca la fel ca toți ceilalți copii.

Răspunsul meu a părut să îl domolească pentru un moment pe teologul nostru întrebător. Apoi și-a rotit capul, a privit înspre cer și a întrebat:

- De ce nu îl vindecă Dumnezeu acum, pur și simplu?

Ochii Melissei se umpleau de lacrimi (și ai mei era umezi). O întrebare atât de simplă! Cu un răspuns complicat, uneori sfâșietor.

I-am spus lui Jaron că nu era dorința lui Dumnezeu să îl vindece pe fratele lui chiar atunci, dar că Dumnezeu îl iubește pe Caleb foarte mult, indiferent dacă putea vorbi sau poate umbla. Toți oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu și îi aducem laude fiind ceea ce ne-a creat să fim. Am vorbit despre talentele și abilitățile pe care le are Caleb și cum poate avea o viață plină, în ciuda abilităților lui. De asemenea, l-am liniștit spunându-i că e posibil ca răspunsurile mele să nu aibă sens în totalitate, deoarece uneori trebuie pur și simplu să avem încredere în Dumnezeu, chiar și când nu înțelegem modul Lui de a lucra. Pe scurt, i-am spus că Caleb nu avea nevoie să fie vindecat.

Aș dori să pot spune că am ajuns la această concluzie simplă la scurt timp după nașterea lui. Din păcate însă, nu s-a întâmplat așa. Primii doi ani din viața lui Caleb au fost o adevărată luptă pentru mine și în consecință, pentru noi ca familie. Pe atunci nu puteam încă să îl accept pe Caleb pentru cine era – aveam nevoie să fie vindecat. Treceam prin mânie, tristețe, depresie din cauza condiției lui. Dumnezeul meu părea incapabil, în timp ce lumea mea se năruia. Teologia biblică învățată și experiența din viața reală nu erau aliniate. Mă trudeam să interpretez Scriptură din experiența mea, în loc să îi permit Scripturii să interpreteze experiența mea. Lăsați-mă să vă explic.

Am fost influențat de o teologie care susținea eronat dorința lui Dumnezeu ca toți să fie vindecați... în 100% din cazuri. Fără excepții! De fapt, dacă există o boală, o dizabilitate sau afecțiune de un anumit fel, se datora lipsei de credință a persoanei respective, lucrării Satanei, păcatului din viața persoanei, sau o combinație a celor trei. La nașterea lui Caleb, grupul meu de sprijin era format din prieteni – ghidați de aceeași teologie – care se rugau pentru credința mea să crească, Satan să fie legat, păcatele să fie mărturisite și Caleb să fie vindecat! Și atunci când nu a fost vindecat, a fost un indiciu clar că ocrotirea lui Dumnezeu nu mai era asupra mea. Am descoperit mai târziu ca această „Teologie a credinței” este de fapt o „Teologie a fricii”. Această doctrină pune accentul pe „lucrările omului”, a cărei autoritate și vindecare se bazează doar pe perfecțiunea credinței lui. Mă aflam într-o spirală ce cobora periculos și aveam nevoie de o perspectivă nouă, centrată pe Dumnezeu.

Cine are nevoie de vindecare?

Când ne privim copiii printr-o perspectivă eternă și nu prin una pământească, avem multe motive de sărbătoare. În Psalmul 127:3, se spune despre copiii că sunt o răsplată de la Dumnezeu. Psalmul 139:13-14 ne spune că sunt „făpturi atât de minunate” și că Dumnezeu a fost Cel care i-a țesut pe fiecare în pânțelele mamei lor. Dacă mintea mea ar fi fost axată pe Scriptură și pe revelația că Dumnezeu este Creatorul nostru, aș fi înțeles că fiul meu, Caleb, a fost conceput perfect de Dumnezeu. Poate cuvântul „înțeles” e prea puternic; dar cel puțin aș fi fost capabil să îl accept pe Caleb și să mă descurc cu sentimentele mele rănite. Dar a fost nevoie de o lecție personală ca eu să înțeleg aceste principii.

Una dintre încercările comune ale creșterii unui copil cu dizabilități este privarea de somn. Caleb nu a fost o excepție. E ca și cum ar fi fost născut fără „ceasul intern”. Doar când Caleb a ajuns la vârsta de 6 ani am descoperit o combinație de medicamente care îl ajutau să doarmă un somn complet (și pe noi la fel). Înainte de asta, Caleb dormea neregulat și se trezea la întâmplare în mijlocul nopții, plângând. Îmi amintesc de o noapte când avea 2 ani și s-a trezit plângând. Am mers în camera lui, ca de obicei, să îl liniștesc până adormea la loc. După ce Caleb a adormit, m-am așezat pe podea, uitându-mă la tavan, punând la îndoială acest Dumnezeu misterios pe care pretindeam că îl cunosc. L-am întrebat de ce nu l-a *reparat* pe Caleb. La urma urmelor, asta era ceea ce îmi doream cu adevărat. M-am gândit: *„Toți terapeuții, toate vizitele la doctor și toată atenția și timpul special nu va ajuta dezvoltarea lui Caleb. Nu îl va repara! Dar gândește-Te la toată slava pe care o vei primi, Doamne. Mărturia acestei vindecări miraculoase ar descoperi slava Ta atâtor oameni!”*

Nu sunt o persoană care aș susține că am avut multe „întâlniri” cu Dumnezeu. Nicio experiență cu rug aprins despre care aș putea povesti. Dar în acel moment am simțit prezența lui Dumnezeu umplând camera lui Caleb. Nu pot să o explic pe deplin în cuvinte. Deși nu am auzit nici o voce, clar ca și cum aș fi auzit pe altcineva rostindu-le, aceste cuvinte mi-au inundat sufletul: *„Fiule, nu te bucuri că nu am cerut ca și tu să fi reparat înainte să te accept?”* Nu m-am mai putut mișca. Nu am mai putut vorbi. Puteam doar să mă gândesc la cuvintele care tocmai îmi găuriseră inima și mintea.

Într-un moment de cumpănă pe care îl pot descrie doar ca pe o revelație, mi-a explodat în suflet o înțelegere a dragostei necondiționate a Tatălui Ceresc. Mă rugam pentru zdrobirea lui Caleb să fie reparată dar în schimb, mi-am realizat *propria zdrobire*. Într-o secundă, am înțeles că Dumnezeu, Creatorul Universului, Cuvântul întrupat făcut om, Duhul care se mișcă în om, mă iubea necondiționat și asta nu avea nimic de a face cu performanțele mele, cu abilitățile sau chiar sfințenia mea. Eram rănit și nu voiam să accept. Eram acceptat și iubit de Dumnezeu nu din cauza vredniciei mele, a abilității sau bunătății mele. Datorită dragostei, bunătății și existenței lui Dumnezeu, puteam să strig cu încredere „Abba Tata...Tati!”

De asemenea, sufletul îmi era inundat de o înțelegere a cât de egoist, pământesc și neiubitor fusesem cu propriul meu fiu, asupra căruia am pus cerințe atât de mari. Cu lacrimi curgându-mi pe obraji, mi-am ținut fiul adormit în brațe și i-am spus:

- „Caleb, te iubesc așa cum ești, pentru ceea ce ești și nu am nevoie să fii reparat. Astăzi devin cu adevărat tatăl tău. Ești fiul meu și te voi iubi necondiționat din această zi încolo, indiferent dacă vei fi sau nu vreodată vindecat.”

Acel moment a schimbat viața mea și a lui Caleb, pentru că avea de acum un tată nou. Mi-aș dori să pot spune că am trăit tot timpul după jurământul de a iubi necondiționat, dar nu pot.

Totuși, am reușit să îl accept pe fiul meu și să mă bazez pe ajutorul lui Dumnezeu de a continua să devin tatăl care îmi doresc să fiu. În acea noapte, pentru prima dată, am realizat că nu Caleb era cel care avea nevoie de vindecare, ci eu.

Reflectând asupra acelei experiențe din camera lui Caleb, din urmă cu un deceniu, mă uimesc cum am putut să fiu atât de orb față de darul pe care mi l-a dat Dumnezeu în fiul meu. Pe de altă parte însă, nu putem ignora adevăratele dezamăgiri și provocări care însoțesc zilnic o viață cu dizabilități. Familia noastră a trecut prin numeroase suferințe și dureri de-a lungul acestei călătorii. Și pe măsură ce Caleb crește, provocările se vor înmulți. Deși îmi iubesc fiul pentru *cine* este, nu îmi place întotdeauna *cum* este. Sincer, sunt multe zile în care îmi doresc ca fiul meu să fi fost un băiețel activ, fără dizabilități. Dar în același timp, e extraordinar și continuă să fie cel mai bun profesor al meu. Fără să vorbească, Caleb atinge mai multe suflete pentru Hristos decât o fac mulți alți creștini pe care îi cunosc.

Pentru slava Lui

Îmi dau seama de ce unii oameni cred că Dumnezeu primește mai multă slavă atunci când are loc o vindecare miraculoasă, de exemplu, ca vindecarea orbului de către Isus, din Ioan 9. Ne chinuim să înțelegem că Dumnezeu a rânduit slavă pentru El și printr-o persoană care găsește bucurie și pace în mijlocul dizabilității sale, fără a experimenta vindecare pe pământ.

În urmă cu doi ani, am avut o conversație cu cineva la un colegiu biblic din Belgrad, Serbia, pe când predam materia „Teologie și dizabilitate”. Foloseam exemple biblice și moderne a acelor persoane cu dizabilități pe care Dumnezeu i-a folosit fără a-i vindeca, precum Joni Eareckson Tada și Nick Vujicic. Domnul se folosește de acești lideri în moduri mărețe. Un tânăr student înflăcărat, pe nume Philip, era foarte pornit în timpul discuției. Fluturându-și mâna în aer, Philip abia se abținea:

„Spuneți-mi cum este posibil ca Dumnezeu să fie glorificat prin faptul că **nu** îi vindecă pe Joni și Nick, având în vedere că vindecându-i, și-ar demonstra cu siguranță puterea Sa măreață.”-

Am înțeles întrebarea lui. Este aceeași întrebare ce m-a măcinat cu mulți ani înaintea seminarului, în propria mea călătorie cu Caleb. Pe măsură ce am discutat perspectivele lui Philip despre vindecare, a pronunțat doctrinele la care fusese expus de către „vindecătorii prin credință” de pe internet și televiziunea creștină. Am vorbit de asemenea despre alte perspective asupra vindecării divine. Apoi, l-am provocat cu următoarea întrebare:

- „La nivel global, Joni și Nick au condus milioane de oameni la credință sau către o umblare mai aproape de Cristos, chiar dacă nu au fost vindecați fizic de dizabilitățile lor.

- Poți numi o persoană din istorie care a avut un asemenea impact asupra Împărăției lui Hristos prin faptul că a fost vindecat?”

A rămas încuiat. Puteam vedea confuzia pe fața lui în timp ce căuta răspuns în mintea sa. Philip nu a putut găsi pe nimeni. O singură întrebare părea să îi dizolve teologia eronată pe care o acceptase. Intenția mea față de acest tânăr nu era să neg vindecarea și slava pe care Dumnezeu o primește prin ea; ci mai degrabă să contest credința lui că vindecarea *trebuie* să aibă loc pentru că Dumnezeu să poată fi glorificat. Era atât de convins că vindecarea e doar de natură fizică, încât a trecut cu vederea faptul că vindecarea biblică este în primul și primul rând de natură spirituală.

Vindecarea biblică

Nu susțin că vindecările nu au avut loc, având ca rezultat întoarcerea oamenilor la Hristos. Există câteva cuvinte grecești folosite în Noul Testament pentru vindecare: *sozo*, *hugies*, *iaomai* și *therapeuo*. Uneori acești termeni sunt folosiți să numească vindecarea fizică. De alte ori, *iaomai* și *sozo* sunt folosiți pentru a se referi în primul rând la vindecare spirituală. De exemplu, în Matei 9:22, când Isus a vorbit femeii cu scurgere de sânge, El a spus: „*Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a tămăduit (sozo).*” Totuși, în capitolul următor, Isus îi trimite pe cei 12 apostoli în slujire și le dă mandatul „*vindecați (therapeuo) pe bolnavi*”. Matei 15:31 vorbește despre ciungii care se însănătoșesc (*hugiaino*).

Acestea sunt exemple de vindecări fizice – adică remedierea completă a unei boli, dar vindecarea poate fi și pentru suflet. De exemplu, Efeseni 2:8 spune „*Căci prin har ați fost mântuiți (sozo).*” Acest verset nu se referă la vindecarea fizică, ci la una spirituală. Același lucru se aplică și pentru 1 Petru 2:24 „*prin rănilor Lui ați fost vindecați (iaomai).*” Deși uneori este folosit pentru vindecarea fizică, *sozo* și *iaomai* de obicei poartă înțelesul de vindecare spirituală, tipul de vindecare pe care se pune accentul în Noul Testament. Vindecarea spirituală este mântuirea sufletului.

Deși folosim termeni sinonimici, „vindecare” are un înțeles mult mai larg decât simplul înțeles de a tămădui pe cineva:

- Tămăduirea poate elimina simptomele, sau mai mult, însuși boală sau dizabilitatea.
- Termenul *vindecare* descrie bună-starea, pacea, confortul sau sprijinul, dar nu presupune tămăduirea.

Oamenii sunt uneori „tămăduiți” de o boală sau o dizabilitate printr-un miracol, terapie sau medicină – dar asta nu înseamnă neapărat ca a avut loc și o vindecare spirituală reală. Cu privire la Isus, Isaia 53:5 spune: „*Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem*

tămăduiți.” Această pace (*shalom*) reprezintă bună-starea, plinătatea și împăcarea pe care o oferă Hristos. Vindecarea se referă la „a fi făcut deplin” în duh, adică vindecarea noastră de păcat.

În Scriptură, vedem accentul pus pe vindecarea spirituală și nu pe cea fizică. Sufletul va trăi pe vecie; trupul nu. Chiar dacă bunăstarea fizică e încurajată și trebuie căutată, adevărata sănătate și întregime biblică se referă la suflet și nu la fizic. De exemplu, trupul fizic al lui Pavel era distrus după ani de bătăi și îngrijire sărăcăcioasă. El le amintea corintenilor ca aceste trupuri sunt ca niște corturi temporare – trupurile noastre noi vor fi în ceruri (2 Corinteni 5:1). Se pare că Pavel suferea de asemenea de o dizabilitate fizică de vedere slabă, pentru care a căutat vindecare: „De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns...” (2 Corinteni 12:8-9). Deși Domnul a refuzat să îl readucă la plinătate fizică, Pavel a primit vindecare spirituală – cea a comunității și a acceptării. El mărturisește despre biserica galateana: „*v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat.*”(Galateni 4:15).

Există o concepție greșită că „întregimea” este absența oricărei deficiențe în trupurile și viețile noastre. Dar oricine are deficiențe. Toți cei pe care i-a vindecat Isus au murit într-un final. Întregimea este o chestiune de mulțumire bazată pe perspectiva cuiva – perspectiva biblică definește întregimea în termeni de relații și nu condiții materiale sau fizice. Misiunea cea mai importantă a lui Hristos a fost să răscumpere omul pentru viață eternă și o relație sănătoasă cu Tatăl (Ioan 3:16). Vindecarea spirituală include o relație corectă cu Dumnezeu – aceasta înseamnă mântuire și o viață dedicată de predare. Cea de-a doua misiune a fost să restaureze relații sănătoase între noi (Ioan 17:20-21). Ca urmare, vindecarea spirituală, care include vindecarea emoțională, implică o relație corectă cu oamenii – adică Trupul lui Hristos și comunitatea în care trăim. În vremurile Scripturii, dar și în cele prezente, din păcate, oamenii cu boli sau dizabilități erau deseori excluși din viața comunității și parte din „vindecarea” unei persoane presupunea și readucerea lui în comunitate.

Când un „remediu” era mijlocul prin care se putea face asta, Isus se folosea de el. Altfel, lucrarea Lui era pentru inima și sufletul omenirii. De exemplu, în Luca 5:17-26, Isus vindecă un om care l-a fost coborât prin acoperișul unei case. Aici, Isus vindecă inițial pe acest bărbat iertându-i păcatele, deci răscumpărându-l pentru Dumnezeu. Nu era nevoie să îi ofere o remediere fizică, să-l reintroducă în comunitate, întrucât era deja înconjurat de prieteni grijulii, după cum înțelegem din text. Doar că Isus a citit gândurile Fariseilor, a vindecat condiția fizică a omului, spunând: *Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele...* Chiar și în remedierea bărbatului, atenția lui Isus era asupra restaurării unei relații sănătoase cu Dumnezeu – asta înseamnă vindecarea adevărată.

De ce are nevoie cu adevărat

Am fost recent la o conferință de-a lui Joni în care îi lua interviu unei prietene bune a organizației *Joni and Friends*, Robin Hiser. Robin s-a născut cu sindromul Down și a trăit o viață activă și roditoare. Are o dragoste uimitoare pentru Dumnezeu și oameni, folosindu-și abilitățile și darurile pentru a sluji tineri din întreaga țară. Privind-o pe Robin cum se închina și auzind-o cum se roagă, este adusă cinste lui Dumnezeu pentru ceea ce a creat-o să fie – exact așa cum este.

În timpul interviului, Joni a întrebat-o pe Robin ce sfat ar vrea să le dea părinților care au un copil cu nevoi speciale. Fără ezitare, Robin a afirmat că există două lucruri foarte importante pe care părinții trebuie să și le amintească.

- Primul, a spus ea, este să își amintească întotdeauna că cel mai mare dar pe care îl poți oferi copilului tău este dragostea – dragostea necondiționată.

Ochii au început să mi se umple de lacrimi pe măsură ce Robin a continuat cu cel de-al doilea punct.

- Iar al doilea lucru este la fel de important, indiferent de orice, acceptă-i așa cum sunt – așa cum i-a creat Dumnezeu.

În acest moment, lacrimile îmi curgeau pe față pe măsură ce îmi veneau în minte imagini cu Caleb. Când m-am întors acasă de la conferință în acel weekend și m-a întrebat soția mea cum a fost, i-am spus că mi s-au amintit două lucruri foarte importante...

S-ar putea ca și tu să te lupți cu mânie, depresie sau dezamăgire față de Dumnezeu pentru copilul tău cu dizabilități. Strigătele tale sunt reale și Dumnezeu te aude – simte durerea ta. Rugăciunile tale pentru vindecare s-ar putea să pară că nu ajung la ceruri, pe măsură ce cauți o dovadă a răspunsului lui Dumnezeu. Când așezăm vindecarea corect, în lumina veșniciei, realizăm că dizabilitățile fizice și intelectuale trăite pe pământ, chiar dacă sunt dificile și uneori dureroase, sunt temporare. Vindecarea spirituală este eternă. Realizăm că Dumnezeu a răspuns cu mântuire și restaurare (vindecare) – cel mai mare răspuns pe care ți l-ar fi putut da. Când viața este trăită în dragostea și slujirea Trupului lui Cristos, a familiei și comunității, atunci fi pregătit pentru o viață de sărbătoare și plinătate.

S-ar putea ca fiul meu Caleb să nu fi fost vindecat așa cum oamenii s-ar gândi la vindecare în mod tradițional. Dar vă pot asigura că a fost vindecat dintr-o perspectivă biblică a relaționării și dragostei. Așa că data următoare când un teolog format în patru ani te întreabă despre vindecare, ai putea să îi răspunzi cu o întrebare simplă: „De ce fel de vindecare are nevoie?”

RUGĂCIUNEA ÎN LUPTĂ CU DUREREA – de David Lyons și Linda Lyons Richardson

Acest material este un fragment din capitolul 8 al cărții „Nu irosi durerea”(ed. New Press 2010). Linda Richardson avusese cancer din 2000, iar Ian, fiul lui David Lyons, a murit de cancer în 2009 la vârsta de 12 ani.

Rugăciunea printre mormane

„Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.”(Ioan 16:24)

Să te rogi făcând față durerii nu este o plimbare prin parc. Se aseamănă mai degrabă cu o pantă de ski dublă din diamant negru cu mormane de zăpadă pe care țopăi – mai mult entuziasm decât majoritatea dintre noi s-ar putea simți pregătiți să îndure. Fiul meu, Ian a simțit dureri abdominale în timp ce eu eram în Mexic, și s-au dovedit a fi cauzate de o piatră la fiară – ceva deseori mai dureros decât durerile cauzate de muncă. Dar de când doctorii au descoperit piatra, ceva minunat a început să se întrevadă. După criză, medicul nostru oncolog i-a cerut radiologului să analizeze încă o dată radiografia ca să determine exact cu cât s-a redus tumoarea lui Ian. N-am să uit răspunsul ei: „Care tumoare? Nu am văzut nici o tumoare acolo.”

Câteva zile mai târziu, am scris asta:

22 Martie, 2008

Joi a fost ziua durerii. Ian a îndurat curajos sfredelirea a două găuri în osul sau pelvian pentru mostrele de măduvă osoasă. Am fost acolo ținându-l de mână, și am contribuit la procedura leșinând. Întotdeauna îmi voi aminti mâna lui Ian bălăbănindu-se în jos pe lângă masa de operație în timp ce îi țineam mâna stând pe podea.

Vineri l-am întrebat pe Ian cum i-ar plăcea să sărbătorească cele două zile de relativă sănătate înainte de a relua chimioterapia. A apărut astfel ideea nebunească de a schia, doctorul a consimțit, și i-am dat curs. Un prieten ne-a oferit cabana lui de schi. Altul ne-a oferit bilete cu reducere. Așa că am pornit la drum!

Apoi, în timp ce conduceam printre munți, am primit un telefon de la doctorul oncolog care avea informații preliminare ale testelor de măduvă osoasă ale lui Ian. Ultima mostră de la începutul lui februarie conținea 92% celule canceroase. Acum arăta 0%! Zero!

Vom vedea cum se descurcă Ian cu schiatul. Mi-l amintesc lungit în pat la spital, iar pe doctori mi-i amintesc vorbind despre el umblând în coace și-n colo. Pe moment aceste imagini păreau atât de departe. Acum uită-te la el!

Această întreagă experiență a fost puțin asemănătoare cu o pârtie de schi, cu pante abrupte și cu mormane de zăpadă. Și cu spectaculare priveliști ale minunatei opere de artă a Domnului.

Așadar, dorești să înveți să te rogi? Câteodată Dumnezeu îți răspunde prin mormane. Câteodată e un maraton.

Rugăciunea fără descurajare

„Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.” (Luca 18:1).

În zilele care au urmat aventurii noastre la schi, o analiză mai completă a testelor a arătat că nu ajunsese încă apogeul de a fi eliberați complet de cancer. S-a dovedit că erau umbre suspecte pe scanarea CT și urme neglijabile de cancer în măduva sa osoasă. La fel că pelerinul din „Călătoria Pelerinului” a lui Bunyan, ne-am uitat înainte și am văzut un drum dificil.

Prin tot acest chin m-am gândit la alții cu povești diferite, la acei ce nu vedeau cum rugăciunile lor capătă răspuns așa cum ar fi vrut. Cum rămâne cu aceia care trăiau cu dizabilități permanente, pierzând bătălii cu boala, sau jelind moartea tragică a unui copil? A ridicat întrebări grele pentru ei progresul nostru? A adâncit durerea lor bucuria noastră? Mă întreb cum aş reacționa dacă lucrurile ar decurge altfel? Sentimentele noastre ar fi diferite, dar credința noastră, cred, ar fi aceeași.

Rugăciunea în lupta cu durerea poate fi ca o cursă cu obstacole, câteodată ajungi cu fața în noroi. Întrebarea este dacă te vei ridica din nou ca să continui. În ziua când am primit teribilul diagnostic de rhabdomyosarcom (dex: tumoare malignă a fibrelor musculare striate) alveolar, am avut senzația că o hemoragie emoțională s-a declanșat în creierul meu. Expresia îngrijorării acute de pe fața asistentei practice a fost pecetluită în mintea mea. Am încercat să continui să am grijă de Ian, dând telefoane, înfruntând ceea ce era în fața mea. Și am sunat un prieten drag să vină. Într-o oră a ajuns și m-a luat cu mașina. Am reușit să închid ușa mașinii înainte să de a începe să plâng și să mă tânguiesc. Înfruntăm realitatea morții. După o vreme, torentul a încetat. Am început să merg mai departe și să trăiesc cu acea realitate. Nu am renunțat. Dar ideea morții lui Ian a fost introdusă forțat în câmpul meu de viziune, împreună cu o gamă de posibilități pe care mă pregăteam să le înfrunt, opțiuni pe care eram pregătit să le accept din mâna Domnului. Și aveam încă în suflet convingerea că Dumnezeu este bun.

Aveam în față un drum al perseverenței în eradicarea cancerului și reabilitarea sănătății lui Ian. Drama unei morți apropiate și ideea unui progres miraculos se succedau în mintea mea. Praful se așeza, dar corvoada înaintării prin slăbiciuni, stări de rău și durere rămânea. Să te rogi atunci

când ești încercat de durere implică de multe ori să înduri (să rabzi). Așa că ne-am luat cizmele de drumeție și ne-am târât picioarele spre vârful pe care doream să-l vedem.

Rugăciunea prin decizii grele

Durerea poate să fie dezorientantă, năucitoare, ca și o bucată de cherestea de 2 /4 care-ți trece pe lângă cap. Rugăciunile noastre se aud ca un simplu scheunat, și e greu să ajungi la mai mult de atât.

Sub greutatea lucrurilor, uneori creierul meu îngheță, ca un computer suprasolicitat. Uneori stăteam în dressing incapabil să mă decid cu ce să mă îmbrac, sau mă plimbam în jurul cafenelei spitalului întrebându-mă ce să mănânc. Cele mai simple decizii păreau câteodată pur și simplu prea mult. Lățimea benzii mele mentale și emoționale era ocupată de cea mai importantă decizie a vieții mele. Doream cu ardoare să intervină cineva și să ia decizia potrivită pentru noi. Era o oportunitate nepoftită de a mă conecta mai profund cu înțelepciunea Însăși.

Ziua trecută discutam o problemă delicată cu șeful meu când mi-a zis: „E decizia ta, David. Decide tu ce trebuie făcut.” Ceva înăuntrul meu a gemut. Ar fi mult mai ușor dacă el ar fi luat decizia aceea în locul meu. N-ar fi nevoie să mă gândesc și să mă rog la fel. Dar liderii iau decizii, iar el mă încuraja să fiu un lider.

Întrebările care ne încercau în calitate de părinți ai lui Ian, păreau fără sfârșit și teribil de importante. Dumnezeu ne-a răspuns rugăciunilor până în momentul în care am fost aproape siguri că a fost vindecat. Să continuăm parcursul sinuos al tratamentului care ne stă în față, pentru orice eventualitate? Părea o prostie să nu facem asta. Aveam nevoie de o direcție clară de la Dumnezeu și un mare curaj ca să urmăm acea direcție.

Ca lider, de nenumărate ori m-am rugat pentru înțelepciune de sus. Acum, ca părinte, aveam nevoie de înțelepciune supranaturală mai mult ca niciodată. Viața copilului meu era în joc! Iacov 1:5 s-a potrivit ca o mânășă. După ce ne-a sfătui să primim încercările ca pe niște prieteni, Iacov a continuat spunându-ne: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” Am realizat că promisiunea înțelepciunii pe care o spunea Iacov era adresată în special aceluia dintre noi care ne aflăm în suferință. Așa că m-am rugat. Și ce m-am mai rugat!

Între timp, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ian l-a bătut pe un nu așa de bun prieten al lui, pentru că a făcut mișto de capul chel al lui Ian. Aceasta este o altă abordare.

Rugăciunea printre motivele noastre

O parte din înțelepciunea de care este nevoie în mijlocul durerii este lumina asupra propriilor noastre inimi și motive. Durerea deschide inimile noastre ca un chirurg. În 1 Corinteni 4:1-4

Pavel spunea foarte clar că este foarte greu pentru noi să ne vedem propriile motive în mod clar. De fapt Pavel l-a lăsat pe Dumnezeu să deosebească asta pentru el. Nu în ultimul rând durerea aduce motivele noastre la suprafață. Așa că m-am pomenit întrebându-L pe Dumnezeu dacă motivele noastre erau asemănătoare cu cele ale lui Ezechia sau cu cele ale lui Pavel.

Regele Ezechia a fost folosit foarte mult de Dumnezeu. Dar când a stat în fața morții, a demonstrat clar că el era mai preocupat de a obține ceea ce el vroia decât de scopul măreț al Domnului cu viața lui.

În vremea aceea, Ezechia a fost bolnav pe moarte. Prorocul Isaia, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a zis: „Așa vorbește Domnul: „Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri, și nu vei mai trăi.”

Ezechia s-a întors cu fața la perete și a făcut Domnului următoarea rugăciune: „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credințioșie și inimă curată și am făcut ce este bine înaintea Ta!” Și Ezechia a vărsat multe lacrimi. (Isaia 38:1-3)

Pune în contrast atitudinea lui Ezechia cu cea a lui Pavel:

„Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig. Dar, dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup. Și sunt încredințat și știu că voi rămâne și voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre;” (Filipeni 1:21-25).

Ezechia a simțit că Dumnezeu îi datora o viață lungă. Se temea de moarte pentru ca el credea că este „groapa putrezirii” (Isaia 38:17). Așa că, atunci când a înfruntat moartea, era disperat, agățându-se de viață ca și cum s-ar fi legănat deasupra sfârșitului existenței sale. Ce trist! Dar Dumnezeu nostru plin de milă i-a dat regelui încă cincisprezece ani. Este interesant, totuși, să citești următorul capitol. În acei cincisprezece ani primiți în plus, Ezechia a distrus fără a intenționa ceea ce Dumnezeu a constituit și a păstrat prin el.

Pavel pe de altă parte a înfruntat moartea din nou și din nou fără teamă, fără să-și plângă de milă. A făcut ceea ce era prudent pentru a-și păstra viața, dar nu a acționat din egoism. Mai degrabă și-a ferit viața pentru a-i putea sluji și binecuvânta pe alții.

De ce ne rugăm așa de tare pentru ca Ian să rămân în viață? Pentru că ne era frică de moartea sa? Nu! Ci pentru că noi credeam că Dumnezeu avea un scopuri nobile pentru viața lui Ian în anii ce urmau. Însă acele scopuri erau deja atinse. Oameni din toată lumea erau inspirați de curajul și credința lui. Chiar și atleții olimpici pe care i-am întâlnit la spital au fost încurajați. S-au identificat într-un fel cu sacrificiul și concentrarea de care avea nevoie Ian în lupta lui. I-a

încurajat în timp ce se pregăteau pentru Beijing. Și ne-a încurajat pe noi toți în lupta pentru un premiu și mai mareț.

Rugându-ne pentru un miracol.

Durerea ne împinge și nu ne lasă să ne oprim la rugăciuni mici. Nu ceri un pistol când de fapt tu ai nevoie de o armată. Nu ceri o bicicletă, când ai de fapt nevoie de un camion. Nevoile extraordinare cer rugăciuni extraordinare. În plus, stând alături de atleții olimpici am fost inspirați să ne gândim la lucruri mărețe. În loc să ne gândim lăceva era prea dificil, am început să ne gândim: „De ce nu?”.

Am fost învățați să gândim lucruri mărețe despre Dumnezeu și să cerem lucruri mărețe de la EL. După câteva luni de bătălie a lui Ian cu cancerul, părea că suntem pe o bandă, văzând miracole aproape o dată pe săptămână. Așa că în săptămânile ce au urmat, când am auzit un anunț pentru o conferință mare de tineret, m-am gândit, „*Doamne, ar fi prea mult să cer ca Ian să poată participa în întregime la această conferință?*” Ian și cei doi frați ai lui chiar și-au dorit să meargă și părea așa de oportun pentru fiecare din ei. Ian a vrut să meargă atâta de tare încât a spus că ar dori să stea măcar în camera de sunet și să privească.

Aceasta a fost o cerere mare. Cele două tratamente anterioare cu chimioterapie ale lui Ian, l-au lăsat cu o deficiență în globule albe din sânge și cu un sistem imunitar compromis în mod serios, recomandarea fiind ca el să rămână în izolare.

Ce urma să ne rugăm – ca globulele din sângele lui Ian să fie suficiente ca el să se poată alătura unei încăperi pline cu sute de oameni – nu era o rugăciune atât de mare ca și când i-am cere să oprească cursul soarelui (așa cum Domnul a făcut cu Ezechia), dar era cam aceeași idee: să răstoarne fenomene naturale. Dar în spiritul a „De ce nu?” am început să ne rugăm ca Dumnezeu să-i întărească în mod miraculos sistemul imunitar lui Ian ca să poată participa la întreaga conferință. Câteva zile mai târziu am scris prietenilor:

„Îmi înțepenesc gâtul în rugăciune pentru Ian. Îmi doresc atât de tare să poată merge la Conferința „Disperare”. Totuși numărul lui de globule a scăzut sub nivelul critic de 500, până la 200. Și a înfruntat și o mică febră noaptea trecută. Părea atât de frustrat când am discutat ceea ce implica posibilitatea ca numărul globulelor să nu crească nici azi. Doamne, vei răspunde Tu rugăciunilor noastre și vei schimba asta înainte de testul lui de sânge din după-masa aceasta? Ar fi așa o binecuvântare! Și ar fi așa o dezamăgire dacă Tu nu ai face asta. Încă o dată, strig către tine ca să reverși sănătate și vindecare în sângele său.

Chiar în următoarea zi numărul Lui Ian a revenit dincolo de minimum pe care îl așteptam (500) și a ajuns până la 2,400! Mi-am imaginat o diagramă cu numărul de globule din sângele lui Ian, cu urmele de frână la limita de jos unde se prăbușeau spre zero, dar crescând în loc înapoi și

accelerând până dincolo de 2000. În acest punct sistemul imunitar a lui Ian era probabil mai puternic decât al meu.

Ce fel de Dumnezeu face asta? A fost emoționant să-L văd descoperindu-mi-Se astfel – nouă , prietenilor noștri, și vecinilor noștri care priveau toți îndeaproape. Înaintea acestei întregi dureri, majoritatea vecinilor noștri nu erau interesați de credința noastră. Acum erau în vârful scaunelor, urmărindu-ne în timp ce ne rugăm și chiar rugându-se cu noi.

Toți iubim miracolele, dar puțini dintre noi vrem să trăim în locul în care avem nevoie de un miracol pentru a reuși sau a supraviețui. Mai degrabă am vrea să privim din tribună. Dar uneori Dumnezeu ne alege pe noi din mulțime ca să-i fim alături pe scenă, unde intenționează să-i uimească pe toți. "Tu, cel de acolo cu pulover verde. Vino aici sus. „Neștiind la ce să ne așteptăm, ne împleticim înainte, la fel de curioși ca și ceilalți. Și atunci când pare că doar un miracol ar mai putea schimba ceva, începem să ne rugăm așa cum nu ne-am mai rugat niciodată.”

Rugăciunea prin neliniște

Am avut momente de vârf în care ne-am înțepenit gâturile cerând miracole, dar neliniștea nu ne era străină de noi nici în acele zile. Eram plini de credință, dar eram încă oameni. Încă o dată m-am târât pe un membru cerându-i lui Dumnezeu ceva atât de mare – ca Ian să meargă la conferință – dar am fost neliniștit acolo. În disperare m-am agățat de Filipeni 4:4-8 și am așteptat ca El să apară.

Pavel le-a spus filipenilor "Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!"(versetul 4). De-a lungul acelei zile, în timp ce așteptăm să aflăm rezultatele testelor de sânge ale lui Ian, am încercat să-mi concentrez atenția asupra Stăpânului meu, la fel cum Petru a trebuit să își țină ochii țintă spre Isus, în mijlocul unei furtuni haotice. Domnul nu este neliniștit, El știe ceea ce este de trebuință.

Apoi Pavel a spus: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.” (versetul 5). Neținând seama de situație – și în pofida tendințelor mele înnăscute ce intervin de obicei atunci când mă simt neliniștit – am încercat să evit să devin dur și autoritar cu oamenii din jurul meu. În loc să fac asta, i-am cerut Domnului să mă umple de Duhul Său blând, în așa fel încât oamenii să-L vadă în final pe El și nu pe mine.

Pavel a continuat spunând: „Domnul este aproape.”(versetul 5) M-am gândit, „Ah! Nu depinde de mine. Mă bazez pe Tine că vei umbla cu mine în această zi, în și prin orice situație. Știu că Tu poți face față întregii situații. Așa de repede încerc să iau lucrurile în mâna mea, mai ales când mă simt responsabil. Refuz să fac asta azi. Te rog să mă păstrezi cu putere conștient de prezența Ta puternică, plină de dragoste și pace.”

Apoi Pavel a ajuns la esența lucrurilor: „Nu vă îngrijați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.”(versetul 6). Așa că m-am rugat, „O Doamne, ajută-mă să transform fiecare fărâmbă de neliniște în rugăciune. Știi neliniștea pe care o simt pe toate fronturile azi. În acest moment încredințez toate fronturile în mâinile Tale. Îl încredințez pe Ian ție, încredințez sănătatea lui și tot ce e oportun pentru el legat de această conferință. Du-ți la îndeplinirile scopurile Tale azi, în felul în care Tu dorești.”

Pasajul conține de asemenea o promisiune minunată: „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.”(versetul 7). „Oh, am nevoie de asta! Am strigat către Domnul. Te rog să mă faci o insulă de pace azi. Mai degrabă fă-mă o fântână care dă pe dinafară de pace. Alții, din jurul meu vor avea și ei nevoie. Dar trebuie să fie pacea Ta. Orice pace aș putea eu să aduc, azi n-am de unde. Fie ca pacea Ta să mă înconjoare ca un bodyguard (gardă de corp), păzindu-mă de orice gând de neliniște.”

Apoi Pavel ne îndemnă: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (versetul 8). Așa că m-am rugat, „Da, refuz șoptele de îndoială și acuzație ale vrăjmașului. Ajută-mă să fiu însuflețit de ceea ce este adevărat, vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, vrednic de iubit, bun, excelent și tot ce este vrednic de laudă – iar asta sună ca o descriere a Ta!”

Bineînțeles că te simți neliniștit când ești în suferință. Sau atunci când suferi din cauza durerilor altcuiva. Întrebarea este ce vei face cu acea neliniște. Pavel ne îndemnă să o transformăm în rugăciune.

Rugându-ne în fața durerii ne duce pe un teritoriu spiritual nou, acolo unde învățăm să ne rugăm cu foc, să ne rugăm pentru miracole, să ne rugăm când puterile ne sunt terminate, să ne rugăm printre motivele noastre, să ne rugăm prin neliniștile noastre. Mare parte din ceea ce se întâmplă prin rugăciunile noastre, se întâmplă în noi. Dumnezeu folosește rugăciunea ca să ne schimbe. Dar ceea ce ne motivează în rugăciune este ceea ce sperăm că va face Dumnezeu în circumstanțele noastre. Va spune da sau va spune nu?

Când Dumnezeu spune DA

În timp ce am continuat să ne rugăm de-a lungul verii din 2008, săptămânile au adus victorie după victorie, inclusiv revenirea miraculoasă în ceea ce privește radiografia și intervenția chirurgicală pe care am descris-o mai devreme. Am descris acest Da! Prietenilor noștri astfel:

„12 August, 2008

Dumnezeu a făcut asta! Scanarea CT: 100% fără cancer! Testele de măduvă osoasă: 100% fără cancer! Planurile pentru operație și terapie prin radiații: Date peste cap (inversate)!

Mulțumesc pentru ca v-ați rugat. Jucați un rol la fel de important ca cel al medicilor și al asistentelor. Ei își folosesc mâinile. Voi vă folosiți genunchii.”

Așadar cum ne simțim? Ian și-a aruncat brațele în jurul mamei sale când a aflat. Renee m-a sunat pe mine cu lacrimi de bucurie. Prietenii săreau literalmente de bucurie. Ian alerga de colo colo să spună tuturor din grupul de tineret, în seara aceasta. Iar eu? Eu sunt meditativ în tăcere.

Vedeți dumneavoastră, azi am luat prânzul cu un coleg care are doi băieți. Unul dintre ei are un handicap grav. Celălalt a fost omorât recent într-un accident tragic. Am plâns împreună în timp ce îmi spunea cum s-a simțit în momentul în care poliția a bătut la ușa lui ca să-l anunțe despre cele întâmplate.

De ce mă cheamă Dumnezeu să plâng cu cei ce plâng în timp ce mă bucur cu cei ce se bucură? Mă pomenesc amintindu-mi de cartea lui John Hersey: „*Hiroshima*.” Personajul principal a scăpat „accidental” morții cauzate de explozia nucleară. În timp ce alerga în oraș să-și găsească familia, s-a ciocnit cu sute de victime clătănându-se spre ieșirea din oraș, schilodiți și arși. A fost atât de copleșitor, încât a început frenetic să alerge de la o persoană la alta cerându-și iertare că el nu fusese rănit. Într-un fel acum acest lucru capătă sens pentru mine.

De ce eu? De ce nu colegul meu și fiul său? De ce noi? Ne iubește Dumnezeu mai mult decât pe ei? NU! Ci scrie o poveste diferită de dragoste cu ajutorul lor. Îngerul Gabriel s-a adresat Mariei spunând: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har!” S-a simțit ea favorizată în timp ce își vedea Fiul crucificat? Oare Elisabeta s-a simțit favorizată când a aflat că fiul ei a fost decapitat? Favorurile lui Dumnezeu nu arată întotdeauna așa cum ni le imaginăm.

Și există și inima ce recunoaște un Har Minunat. Tindem să asociem fraza: „De ce eu?” cu a fi lovit de o tragedie. În loc să fie acesta răspunsul la binecuvântările Domnului.

În timp ce mă uitam înapoi , poate că Domnul mă pregătea. La momentul acela, nu știam că în câteva luni, cancerul se va furișa în creierul lui Ian. Clopoțelul urma să sune în timp ce eram împinși înapoi în ring pentru încă o rundă de rugăciune în fața durerii.

Când Dumnezeu spune NU

Am terminat anul 2008 cu un sezon de vacanță plin de bucurie, chiar și atunci când am trecut prin chimioterapie. Apoi a venit 2009 care s-a dovedit a fi un an foarte diferit. Ne rugăm pentru miracole, cu aceeași credință, aceeași frecvență, dar sănătatea lui Ian se deteriorează văzând cu ochii.

Din Jurnalul lui David

24 Aprilie, 2009

Medicina și-a jucat ultima carte. Este foarte clar pentru toți cei implicați că însănătoșirea lui Ian este în mâna lui Dumnezeu.

L-am văzut pe Dumnezeu implicându-se până acum. Chiar și cei mai sceptici doctori au recunoscut că Ian nu a urmat regulile. Le dejuca în mod continuu. Cu ajutorul lui Dumnezeu a câștigat toate luptele până acum. Este încă neînving și are în față cel mai greu meci.

Renee și cu mine suntem oboșiți. Într-un fel seara aceasta pare că sprijinul nostru emoțional și spiritual devine tot mai slab.

Imaginea în mintea mea este aceea a unei fetițe mici stând în mijlocul unei bătălii furioase. Explodează bombe și gloanțe fluieră în apropiere, dar ea nu se mișcă. Ea așteaptă. Îl așteaptă pe tatăl ei, pentru că știe că el o va proteja. Și am așteptat. Am așteptat știind că nimic nu-l va putea opri pe Tatăl nostru din a îndeplini ceea ce intenționează. Știm că ne va proteja. Îl credem pe cuvânt.

26 Aprilie, 2009

Ne-am rugat rugăciuni de o credință fără logică aici. Mă simt ca unul din acei piloți din filmul Războiul Stelelor, angajat într-un schimb de focuri pe viață și pe moarte. M-am angajat în luptă spirituală, în mod serios, sâmbătă după-amiază. La ora 23 în noaptea aceea, Renee mi-a trimis un mesaj de acasă ca să-mi spună noapte bună și i-am răspuns că va mai dura o vreme până ce capul meu va ajunge pe pernă. Eram încă împuternicit să mă lupt în rugăciune. Dar curând Domnul m-a surprins spunându-mi faptul că El dă daruri iubitorilor Săi în somn. Așa că am adormit până la ora 6 dimineața, iar apoi mi-am reluat rolul în bătălie, în timp ce Ian o ducea pe a lui.

Ieri după-amiază Renee și cu mine am avut un timp de părtășie singuri cu Ian. Era treaz și părea că este „cu noi”. Lacrimi curgeau în timp ce am spus ceva de genul acesta:

„Ian, sunt sigur că într-un fel, în mijlocul tuturor acestor lucruri Isus ți se revelează în modalități surprinzătoare și minunate. Și vrem ca tu să știi că, oriunde te va conduce El, vrem ca tu să Îl urmezi. Atât cât putem noi înțelege modul Său de a te conduce, noi credem că El dorește să te vindece. Dar dacă El îți spune în mod clar că dorește ca tu să ne părăsești și să mergi Acasă ca să fi cu El, atunci vrem ca tu să faci asta. Sunt sincer când spun asta. Chiar dacă în orele și zilele ce vor urma ne vei auzi luptându-ne în rugăciune pentru vindecarea ta, dacă Isus Însuși te cheamă la el, du-te. Nu-ți face griji că ne dezamăgești. Ar fi foarte greu pentru noi să înfruntăm asta, dar am fi fericiți pentru tine. Dar, dacă Îl auzi pe Isus chemându-te la luptă, atunci vreau să LUPȚI cu

tot ce ai. Știu că a fost incredibil de dificil pentru tine. Dar, dacă Isus îți spune să lupți, atunci El te va întări. Nu-ți pierde curajul, fiule. Doar urmează-l pe Isus, oricum te va conduce El. Și El te va capacita.”

Apoi m-am aruncat în bătălie și am stăruit pentru ore în șir cu câteva pauze. Mai târziu, una din asistente se minună de Ian și spunea: „Se luptă atât de tare!” Inima mea s-a înălțat de bucuria că Ian a auzit ordinul dat de Isus și m-am umplut de mândrie față de răspunsul fiului meu.

M-am rugat cu înverșunare. M-am rugat așa cum am vrut să se roage alții pentru mine. M-am rugat așa cum ne-am rugat înainte când Îl vedeam pe Dumnezeu făcând miracole iarăși și iarăși. Dar eram pe cale să descopăr că rugăciunea nu înseamnă întotdeauna să obții rezultatele la care speri. Câteodată Dumnezeu are ceva și mai mareț în minte.

Întrebări pentru meditație:

Cum a schimbat durerea viața ta?

Care sunt cele mai bune răspunsuri la rugăciune pe care le-ai experimentat?

Ce ar putea să însemne pentru tine „să te rogi cu umbrela deschisă” azi?

O MOȘTENIRE A RUGĂCIUNII – de Joni Eareckson Tada

Baltimore, Maryland

Decembrie 1967

În dimineața aceasta am încercat să mă rog. *Aveam nevoie* să mă rog. Dar cuvintele nu îmi veneau. Nu puteam gândi. Era din cauza accidentului? A medicamentelor? Nu știu. Mă simțeam ca într-o canoe mică, pe lac, într-o ceață deasă. Vâsleam întâi într-o parte și apoi în cealaltă, dar părea că nu reușesc niciodată să merg în linie dreaptă sau să mă apropiu de mal. Totul părea înfundat și ciudat, dar nu puteam vedea nici un reper care să mă ghideze.

Și apoi m-am săturat să mai vâslesc. M-am săturat de toate.

Așa că în loc să caut cuvinte care nu îmi veneau, am început doar să mă gândesc la Isus: cum umbla pe pământ și înfăptuia minuni. Cum s-a atins de bărbatul din Betseda. Cum îi ținea pe copilași în brațe. Răstignit pe cruce. Și acum, înălțat atât de sus. Frumos, ca și steaua dimineții chiar înainte de răsărit.

Atunci mi-am dat seama. Isus era *cu* mine în canoe, afară în ceață. Reperul meu nu era undeva acolo, în depărtare, era în barcă. Și nu era nevoie să vorbesc chiar atunci. Mă puteam odihni, simțindu-L aproape, știind că e acolo.

40 ani mai târziu

Nu e totul chiar atât de rău.

Adevărul e că mai sunt momente în viața mea când cuvintele pur și simplu îmi dispar. Vreau să mă rog. Vreau să fiu aproape de Dumnezeu, dar din cauza durerii sau a apăsării sufletului, nu pot aduna energia să formulez o rugăciune.

Îmi amintesc de o poezie scurtă din una din cărțile mele preferate.

„Rugăciunea este povara unui suspin

Prelingerea unei lacrimi

Ochii ridicați în sus

Când nimeni nu e aproape, în afară de Dumnezeu.”

Prietena mea, Margaret Clarkson, care acum a plecat la Domnul, a scris aceste cuvinte. Și această strofă scurtă sumarizează atât de mult ceea ce am învățat de la această femeie evlavioasă.

Margaret a fost o misionară în Canada, care a scris multe poezii minunate – și practic fiecare a fost inspirată din viața ei de durere fizică cronică și severă. Ultima dată când m-am întâlnit cu Margaret a fost la Colegiul Biblic din Ontario. Ne-am petrecut prânzul împreună, povestind, eu în cărucior și ea întinsă pe o parte în pat. Durerea ei era atât de mare încât nu putea să se ridice să stea în picioare. Ca rezultat, Margaret m-a învățat mult lecții despre rugăciunea în durere.

Sunt sigură că înțelegi. Probabil ai experimentat și tu nopți fără somn, dureroase, când pur și simplu nu puteai să aduni destulă energie fizică și mentală să legi două propoziții într-o rugăciune – să nu mai vorbim de rugăciunea către Dumnezeu în „limba Lui proprie”, după cum am sugerat.

Sau poate te-ai trezit să înfrunți o altă zi privindu-l pe cineva drag în suferință – și ești total epuizat și nu poți să aduci cioburile personalității tale zdrobite, și să aduci nevoia ta nerostită înaintea tronului.

Margaret Clarkson a trecut de multe ori prin asta și nu voi uita niciodată când mi-a spus:

- „Joni, primul lucru pe care trebuie să îl realizăm este că neglijarea sau refuzul rugăciunii este păcat, nu inabilitatea de a ne ruga. Dacă este prezentă dorința sinceră de rugăciune, nu trebuie să ne condamnăm când rugăciunea ni se pare grea sau chiar imposibilă.”

Privind în urmă, cred că prietena mea misionară se întorcea la Psalmul 38 unde psalmistul striga *„Doamne, toate dorințele mele sunt înaintea Ta, și suspinele mele nu-ți sunt ascunse”* (Psalm 38:9). Și altundeva spune *„sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta,”* (Isaia 26:8)

A fost adevărat ceea ce a spus Margaret. Lupta ei cu rugăciunea nu a fost niciodată din cauza neglijenței sau a refuzului. Se întâmplă doar câteodată să nu poată să își pronunțe rugăciunile în fața lui Dumnezeu, într-un mod clar și concis.

Dar asta nu a fost cu adevărat importantă. Pentru că ea nu a încetat să comunice cu Dumnezeu. I-a oferit Lui suspinele.

Și din această cauză, Dumnezeu i-a îndeplinit dorința acestei femei minunate care se temea cu adevărat de Domnul. Totuși, această ființă sfântă a purtat războaie neîncetate împotriva infirmității sale care dorea să ia locul puterii din viața sa, un război împotriva durerii fizice care dorea să intervină între ea și Isus.

Dacă te afli în suferință – sau poate prin în tristețe sau neliniște – pe măsură ce citești aceste cuvinte s-ar putea că rugăciunea să ți se pară o propoziție dificilă. Ceea ce reușești să îi șoptești lui Dumnezeu pare firav și slab.

Poate e așa. Dar asta nu schimbă realitatea Psalmului 145:18 spune: „*Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.*”

Isus stă la dreapta tronului lui Dumnezeu în numele tău și e mișcat de sentimentul tău de neputință. Rugăciunile tale sunt vagi și slabe? Prinde curaj. Isus se roagă pentru tine.

Și nu subestima niciodată abilitatea Dumnezeului nostru de a folosi cea mai slabă rugăciune a celui mai mic sfânt, pentru a mișca ceruri și pământuri.

Iata rugăciunea lui Corrie ten Boom, în ultimele ei zile.

Rugăciunea în duh

Corrie ten Boom a supraviețuit lagărelor de concentrare naziste și a continuat să călătorească prin lume, pentru a-L vesti pe Hristos milioanei de oameni. O serie de accidente vasculare au imobilizat-o, motiv pentru care s-a retras în sanctuarul căsuței ei din California de Sud. Dar slujirea lui Corrie nu s-a oprit. Casa ei a devenit un sanctuar al rugăciunii.

Cu puțin timp înainte ca Isus să o ia acasă, am mers să o vizitez. Am intrat cu căruciorul în casa lui Corrie unde aerul era înmiresmat cu aromă de cafea europeană. Ceasul ticăia și un ceainic fluiera. Stăteam în salon, bucurându-mă de fotografiile vechi ale familiei ten Boom, în timp ce așteptam că Pam, asistenta ei, să o scoată pe Corrie din dormitor. Când a ajuns, am început să povestim – de fapt am vorbit aproape numai eu deoarece accidentele vasculare îi limitaseră vorbirea. I-am și cântat câteva cântări preferate. Ce vizită măreață!

Înainte să plec, Carrie și-a prins mâna paralizată cu mâna cea sănătoasă și apoi, cu mare efort, și-a împreunat degetele. Pam, înțelegând gestul, a îngenunchiat lângă scaunul ei cu roțile și a privit-o în fața cea hotărâtă.

- „Tanti Corrie, pot să mă rog cu tine?”

Ne-am plecat capurile și Corrie a început. Cuvintele ei erau neclare – o parte în germană, o parte în engleză, și altele în nici una – dar vocea ei era puternică, rugându-se sincer în Duhul. Duhul Sfânt era de fapt singurul care o putea înțelege.

Dumnezeu putea înțelege mijlocirea încurcată a lui Corrie la fel de clar cum putea citit suspinele lui Margaret Clarkson îndreptate spre cer. Romani 8:26-27 spune:

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.”

Nu încerca să faci o diagramă a căilor rugăciunilor în Duhul sau să înfășori o definiție teologică exactă în jurul lor. Doar fi convins că Dumnezeu cunoaște fiecare gând și nu îi este greu să despartă engleza de germană sau rugăciunile de fântâna adâncă a limbajului spiritual care nu ar putea fi tradus vreodată pe această parte a cerului.

Gândul scurt al lui Margaret înspre Dumnezeu, trecut printr-un zid mistuitor de durere a avut un ecou mare în ceruri. Iar aparenta bolboroseală a lui Corrie – așa, ajutată de Duhul Sfânt – probabil a oprit îngerii din calea lor înspre Tatăl.

Dar există mult mai mult mister în rugăciune chiar și dincolo de aceste întrebări. Și nu ar trebui să ne surprindă faptul că prin suferință se pot câștiga rubine de valoare imensă.

Matematica cerului

Câteodată, când căruciorul mă deprimă și simt că vreau să renunț din cauza durerii imposibile datorată paraliziei, mă gândesc la o tânără femeie numită Kim și sunt încurajată să merg mai departe.

Poate mai mult ca oricine altcineva, Kim mi-a arătat că viața mea – și viața ta – contează. Și contează mai mult decât ne putem noi imagina.

Am auzit prima dată de Kim când un bătrân de la biserica ei din Pennsylvania m-a sunat să îmi ceară să îi trimit câteva cuvinte de încurajare.

- „Kim este o femeie creștină de 26 ani care a fost întotdeauna foarte activă în biserica noastră, mi-a explicat el. Dar anul trecut i-a apărut o boală neuro-motoare și acum trebuie să stea la pat. Abia se mișcă și trebuie hrănită printr-un tub.”

Bătrânul s-a oprit un moment și apoi a continuat:

- „Kim e foarte deprimată. Se întreabă dacă viața ei mai merită trăită.”

Am sunat-o pe Kim imediat. Mama ei i-a așezat receptorul între ureche pe pernă. Abia puteam să îi aud vocea, respirația îi era foarte slabă. Am discutat despre multe lucruri, printre care despre pasajele noastre preferate din Biblie, despre ceruri și despre rugăciune. În final, Kim mi-a spus obosită și cu multă trudă:

- „Joni, vor să îmi dea un ventilator să mă ajute să respir, dar nu știu dacă îmi doresc asta. Sunt atât de obosită. Crezi că ar trebui să fac asta?”

Pentru un moment am rămas fără cuvinte. Până la urmă, am insuflat adânc, am spus o rugăciune rapidă și i-am răspuns:

- „Kim, sunt multe lucruri pe care trebuie să le iei în considerare – și nu în ultimul rând acela că decizia ta va afecta mulți oameni din jurul tău. Dar dintre cele două variante care îți stau înaintea, cred că una este mai bună.”

Apoi am continuat să îi spun despre un verset simplu dar puternic din Biblie care m-a încurajat și m-a călăuzit prin cele mai grele perioade din cei patruzeci și ceva de ani de tetraplegie.

„Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi (2 Petru 3:8)”

Cu toții știm vechea zicală că Dumnezeu se uită la ultimi 2000 ani ca și cum au trecut doar două zile. Dar ce spuneți despre cealaltă jumătate de verset? Partea despre a vedea fiecare zi ca o mie de ani?

Ce fel de matematică este asta?

Este matematica Celui care trăiește în afara timpului, nu e limitat de el, poate păși în afară și înăuntrul timpului oricând dorește să își îndeplinească scopurile. Dacă putem accepta faptul că Dumnezeu poate alege orice zi de 24 ore și să îi dea o importanță eternă de o mie de ani, atunci fiecare zi a vieții noastre devine incomensurabil de importantă – și plină de oportunități. În fiecare zi, Dumnezeu ne dă ore prețioase pe care să le investim în viețile altora – investiții care vor avea urmări eterne în viețile noastre și ale lor.

Dar haideți să mai continuăm puțin cu matematica. Dacă 24 ore pot avea efectul a o mie de ani, ce fel de impact va avea o singură oră?

Mă gândesc că în jur de 41 de ani și jumătate.

Dar un singur minut?

Probabil vreo 8 luni jumate.

Kim s-a înviorat pe măsură ce îi împărtășeam aceste gânduri.

- „Dar sunt în pat, mi-a amintit ea. Nu pot merge nicăieri și nu pot face nimic. Cum poate viața mea conta în aceste condiții?”
- „În primul rând, Kim, i-am răspuns, te poți ruga. Indiferent cât de slabe sau firave și s-ar părea rugăciunile tale, au o putere specială în fața lui Dumnezeu. Psalmul 10:17 spune: *Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei. Îți dai seama ce înseamnă asta, Kim? Înseamnă că Dumnezeu își pleacă urechea să*

w

asculte atunci când cineva ca tine se roagă în necaz greu. Face tot posibilul când oamenii îi oferă o jertfăde laudă. Ascultă-mă, Kim. Spun asta din inimă. Dumnezeu se va folosi de mijlocirile tale să clatine viețile celor din jurul tău... precum și destinul națiunilor.”

Era un gând foarte mare pentru Kim, dar o intriga.

- „Ascultarea ta, Kim, contează pentru vecie. Acum e șansa ta să îți lărgеști capacitatea sufletului tău pentru Dumnezeu! Răbdarea ta, suferința și rezistența va glorifica mai mult pe Dumnezeu decât îți poți da seama acum. Așa cum spune în Romani 8:18: *Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.* Dacă poți să rezisti și să păstrezi o atitudine cerească, atunci cine poate măsura efectele? Cine poate aprecia cum va lucra Dumnezeu prin rugăciunile tale?”

Trupul lui Kim era slăbit. Murea. Dar nu era nimic slăbit în oportunitățile ei de a se lupta în războiul spiritual. Nu puteam să nu mă gândesc la acei credincioși bătuți și doborâți, descriși în cartea Evreilor: „*Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate... au astupat gurile leilor, au stins puterea focului...*” (Evrei 11:33-34). Kim râdea pe măsură ce eu continuam. Era drăguț să aud.

Dar astfel a ajuns această femeie să își trăiască zilele. Poate careva dintre noi să calculeze efectul rugăciunilor ei? Dacă ar mai avea de trăit doar încă două săptămâni cu o astfel de perspectivă, asta ar însemna 14000 de ani vrednici de răsplata și glorie eternă. Pe măsură ce devenea mai slabă, putem spune că slujirea ei în timp și eternitate a devenit tot mai puternică.

Realități nevăzute

Lecția din 2 Petru 3:8 nu este doar pentru Kim, este pentru noi toți care credem în mărețul Dumnezeu și puterea rugăciunii.

Archimede din Syracuse era un matematician, fizician, astronom și inginer grec ce a trăit în secolul li înainte de Hristos. Vorbind despre puterea de ridicare a unei pârghii, el a fost cel care a spus: „Dați-mi o pârghie destul de lungă și un punct de sprijin și voi muta Pământul.”

Probabil că o singură lovitură pe acel dispozitiv de dimensiuni cosmice ar muta întreaga planetă. Rugăciunea este că acea pârghie gigantică. Cele mai mici eforturi ale noastre, în credință, pot avea rezultate dincolo de imaginația noastră. Rugăciunile tale – chiar și cele mai mici și mai slabe suspine – pot muta națiuni și pot modela destine a mii de oameni.

Psalmul 90:12 ne învață să ne rugăm lui Dumnezeu: „*Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!*” Așa că prețuiește-ți zilele și profită de fiecare oportunitate de a

face binele pentru că *aceasta* este felul de înțelepciune pe care Dumnezeu vrea să îl aplicăm celor 24 de felii de timp.

Viața e scurtă indiferent dacă suntem sănătoși și viguroși sau cu dizabilități severe.

Iacov 4:14 ne previne: „*Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi pier.*” Nu e de mirare că Biblia descrie fiecare zi ca fiind că o mie de ani – atât de prețioasă este o zi! Viața trece și dintre toate lucrurile pe care le irosim, haidem să nu irosim suferința.

Ar trebui să vă spun că Kim a mai trăit încă o lună jumate după conversația noastră la telefon. Dar după ceea ce mi-am povestit mama să mai târziu, acele 45 de zile – pe care le-a privit ca 45000 ani – au fost câteva dintre cele mai importante și semnificative săptămâni pe care le-a trăit vreodată. Viața ei ne demonstrează că noi toți putem începe o eternitate prin înțelegerea – și investirea – în legătură reală dintre această lume și cea următoare. Rugăciunile noastre – precum și ascultarea, sacrificiile și încurajările în Hristos date altora – atârnă direct și pozitiv de capacitatea noastră de bucurie, închinare și slujire lui Dumnezeu în ceruri.

Iată o afirmație care probabil este împotriva a tot ceea ce ați auzit vreodată de la cultura contemporană: Viața care merită trăită nu constă într-un set de împrejurări – fie ele plăcute sau dureroase. Viața care merită trăită se găsește într-o Persoană, în Prințul Vieții. Învierea și Viața. Isus, Calea, Adevărul și Viața. El are cuvintele vieții. Iar momentele pe care le investim rugându-ne că voia Lui să se facă în viețile noastre, în comunitățile și chiar în țara noastră, se vor extinde dincolo de viața aceasta – și chiar dincolo de timp.

Asta înseamnă că de acum încolo toate rugăciunile ne vor fi răspunse cu un “da”? Nu, dar rugăciunile vor primi răspuns într-un mod care îi va aduce lui Dumnezeu slavă – și bine vieții noastre.

Maria și Marta trebuie să fi fost perplexe când – și devastate personal – când Isus a întârziat să vină în mod intenționat, atunci când a aflat despre boala lui Lazăr. „*De ce Stăpânul ne ignoră cererea? Nu îi pasă de fratele nostru? Cu siguranță a uitat de noi.*”

Biblia ne spune că Isus a auzit cererea și a ales să nu răspundă – la început. Această decizie divină le-a făcut viața mai grea Mariei și Martei, pentru acea perioadă scurtă de timp. Totuși, cele mai ciudate răspunsuri la rugăciuni ascund de obicei cele mai adânci, cele mai bune și mai frumoase motive.

Maria și Marta nu au primit un frate vindecat de o boală. Și-au primit fratele înviat dintr-un cimitir. Mai mult de atât, au primit darul unei credințe mai mari, mai rigide și mai puternice. Dumnezeu vrea să îți dea același lucru.

lată ce am câștigat cu greu în cei 40 ani într-un cărucior: Dumnezeu nu mi-a promis finaluri fericite pentru fiecare situație din viață, dar mi-a asigurat o credință mai mare. Și acesta e cel mai bun final, oricum.

Moștenirea lui Mary Rose

Cu câteva minute înainte să fiu chemată pe scenă, să vorbesc unei convenții mari, în urmă cu câțiva ani, am întâlnit-o pe Mary Rose. S-a îndreptat spre mine, sprijinindu-se pe brațul însoțitorului ei, cu un mers rigid și brațul strâns în jurul pieptului. M-am gândit că avea paralizie cerebrală. Purta un cardigan crem peste o rochie galbenă din bumbac. Nimic sofisticat. Ochelarii îi stăteau strâmb pe nas.

- „Joni, mi-a spus însoțitorul ei. Aceasta este prietena mea, Mary Rose, și așteaptă de mult să te întâlnească.”

Mary Rose și-a întins mâna rigidă să mă salute. Chiar dacă trupul îi era țeapăn, avea un zâmbet cald. Era încântată să mă întâlnească, persoana care scrisese cartea ce a însemnat atât de mult pentru ea în urmă cu câțiva zeci de ani.

- „Și Joni, a continuat însoțitorul, Mary Rose are să îți spună ceva.”
- „M-am ru-gat pen-tru ți-ne în fi-e-ca-re zi, mi-a spus ea cu greu, de când ți-am ci-tit car-tea.”

Te-ai rugat pentru mine? *În fiecare zi?* Am făcut niște calcule rapide în mintea mea. De șapte mii de ori, aceasta femeii m-a adus înaintea Salvatorului! Am privit-o cum se depărta, înapoi între umbre, în timp ce mă îndreptam în cărucior înspre lumini și aplauze. Dar nu mă simțeam importantă în acel moment. Dumnezeu nu e impresionat de cărțile mele, de picturi, discursuri și călătorii prin lume. Când vine vorba de „intrarea în bucuria Stăpânului”, cele mai mari premii vor merge către cei care au lucrat în secret și loial într-o slujire prin rugăciune zilnică.

Într-o zi, de Partea Cealaltă, când Mary Rose va păși în lumina radiantă să primească premiul său magnific, mă voi ridica fericită de pe banca de pe margine, strigând și aplaudând.

Cei care au luptat bătălii și au cucerit regate în locuri secrete ale rugăciunii, s-ar putea să nu fie vreodată recunoscuți sau răsplățiți în această viață. Dar Cineva a observat fiecare moment de investiție. Și răsplata lor nu va avea nimic de a face cu faptul de a fi mai mari sau mai buni, cunoscuți sau urmăriți, atractivi sau încântători.

Dar va avea de a face în întregime doar cu credințioșia.